

MESİH TALEBESİ İÇİN

MANAYA TALEBELİK
ESASLARI

A)TEMEL KAVRAMLAR

I- Temeller

Karanlık Ve Işık
Karanlık Ve Işığın Farkındalığı
Işık Doğdu
Edinimle Gelenler
Dönüşüm
Değişim
Mana Egemenliği
Mana Egemenliğini Edinim
Edinimi Etkin Kılma
Anda Ve İçsellikte Mana Egemenliği
Yola Rehberlik

II- Işık

Yaratanla Form Eşitliği
Ulaşılmak İstenilen Nokta
Yeryüzünün Tuzu Olmak
Dünyanın Işığı Olmak

III- Tamamlama

Tamlık Noktası
Kadimin Ötesi
Yeninin Ötesi
Tamlıkta Tamamlanma

B)UYGULAMA

Olmaya Doğru

I-Doğru Uygulama
II-Esasa Uygulama
III-Uygulamaya Kaynaklar
IV-İki Temel Kaynak

C)İLERLEME

I-Bakış Açısını Değiştirebilmek
II-Açı Değiştirmede İki Etken
III-Açı Değiştirmede İki Temel Yol Algısı
IV-Açı Değiştirmede İki Tür Yaklaşım

D)SÜREKLİLİK

I-Talebelik Bilinci
II-Işıma Bilinci

A- TEMEL KAVRAMLAR

I.Temeller

Karanlık ve Işık

Işık kavramı, kadim yazıların temel kavramıdır. Dolayısı ile bu kavramın iyi anlaşılıp yaşamda açılması da “mana talebesi” için temeldir. Işık elbette bizim algıladığımız anlamı ile salt ışık değil, Yaratan’dan sunulan verilerin tümüdür. Bu bağlamda “ışığın” olmadığı, kapsamadığı herhangi bir alan yoktur. Karanlık olarak ifade ettiğimiz alan dahi aslında saf ışık alanıdır. Karanlıktır, çünkü saf ışıkta göz kamaşır, göz ya da algı anlamında bakarsak saf veri görülemez. Bir çok insan için bir çok gerçek bu nedenle görülemez durumdadır ve bir çok kişi için bir çok alan karanlıktır. İnsanların çoğu sadece kendi oluşturdukları ve çok samimi bir biçimde gerçek sandıkları yanılgıları içinde aslında bir göz kamaşması, bir göz aldanması içindedirler. Bir anlamda kendi oluşturdukları sınırlı algıları içinde kendilerini kilitleyip durmaktadırlar. Bu da onlara anlamları anlamsız kılmaktadır. Bu nedenle de mutluluk kavramı gibi insanı hazda yaşatan, yaratıcı kılan bir çok kavram kısırlaşır ve çoğunlukla an içine sıkışır kalır.

Karanlık ve Işık farkındalığı

Işık; arzu, haz, yaratma ve yaşam enerjisidir. “Işık olsun” buyruğunda mevcut bütün bu karşılıksız ihsan vasıfları, aynı zamanda insanı var eden olgular olarak insana sunulmuştur. Aktif hale getirildiğinde bütün bu vasıflar tam olarak işlevlerini yerine getirebilecek sunular olarak her insanda varlığını korumaktadır. Ama bunun için gerekli olan şey, insanın karanlıkta

olduğunu fark edebilmesidir. Çünkü ancak o zaman o çok değerli kavram yani “ışık” kavramı üzerinde düşünmeye, sormaya başlayacaktır. Bu aynı zamanda kişinin, esas yaratılma gayesi olan Yaratan’a suret olma gayesini de fark etmeye başlaması demektir. O yüce bilinç, aslında insanın sınırlı algısı için “suretsizlik” olduğuna göre, bu fark etme bir anlamda “suretsiz suret” olma gibi, oldukça derin anlamı olan, var olma nedeni ve amacını da edinmeye başlama demektir.

Bu edinim elbette kişiden kişiye oldukça farklı açılan bir edinim olarak karşımıza çıkacaktır. Ama her şeyden önce böylesi bir içe yolculuk başlangıcı, böylesi bir yola çıkış “manaya adım atmak” demektir. Bu yol “suretsiz suret olma” algısında ve yaşama edinim amacıyla kararlılıkla çıkılan bir yoldur. Zaten kişiyi “manaya talebe kılan” bu farkındalıkta ve algı açıklığında, kararlılıkla yürüme çabasıdır.

Işık doğdu

Işık, daha önce değindiğimiz gibi manada yaşama, karşılıksız verme ve yaratma, tam tatmin gibi kavramları içeren bir kelimedir. Bu anlamda kadim yazılarda *karanlıkta yürüyen halk büyük bir ışık görecektir, ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ışık parlayacak* -Yeşaya 9:2 denilmektedir. Yani daha önce dediğimiz gibi ışık ancak karanlık algısında ortaya çıkan bir farkındalıkta kendini belli edecek bir olgudur. Bu farkındalık gerçekten kişinin içsellğinde açıldığında ise yine kadim yazıların ifadesi ile *karanlıkta yaşayan halk, büyük bir ışık gördü.*

Ölümün gölgelediği diyarda yaşayanlara ışık doğdu- Matta 4:16 söylendiği gibi bu kavramın artık kişinin yaşamında etkinliği söz konusu olacaktır. Bu mana yolu esasında kişinin kendi dar alanından yani “kendi çıkarı için alma alanından” ki buna bir kod ifade olarak “Adem seviyesi” diyebiliriz, esas yaratılma gayesi olan “karşılıksız verme” seviyesine ki yine buna bir kod ifade olarak “Mesih seviyesi” diyebiliriz, dönüşüp değişmesidir. Bu değişim kişinin esas anlamı ile kutsalı yaşamına edinme halidir. Bir başka deyişle suretsiz suret olma halini kendine edinmesi, sade olanda, basit olanda, güncel olanda açabilmesidir. Bu nedenle yine kadim yazılarda *dünyaya gelen her insanı aydınlatan gerçek ışık- Yuhanna 1:9* ile Mesih İsa’da böylesi bir içte açılımın açık bir biçimde dünyaya sunulduğu vurgulanmaktadır. Yani ışığın insanın içinde açılmasında artık karanlığın alt edemeyeceği bir edinim yolu başlamış demektir. Çünkü yine söylemek gerekirse bu anlamı ile ışık her zaman *karanlıkta parlar ve karanlık onu alt edemez- Yuhanna 1:4-5*

Edinimle gelenler

Değindiğimiz konularda görüldüğü gibi mana yolu bir edinim yoludur. Yani kendi varlığımı kapsayan ve göremediğim için görünmeyen olan, o muhteşem tamlığı içimde olabildiğince, elden geldiğince açabilme yoludur. Bu yol bize, Mesih seviyesi dediğimiz, Mesih İsa ile “bol yaşam” prensibi üzerinde sunulmakta olan yoldur. Bu yolu edinimle bize gelenleri iki başlık altında toplamamız mümkündür. Bu başlıklardan ilki, mana yolunun olmazsa olmazlarından olan

“sorumluluğa seçkinlik” diğeri ise “içsellige özgürlük” başlığıdır . Bu iki başlıkta özetlenen önemli mana yolu esasları, aşağıda daha sonra değineceğimiz dönüşüm ve değişim temeli üzerinde yükselmektedir. Bu her iki başlığın içeriği, kadim yazılarda tarif edilen ve Mesih İsa'nın yaşamı ile belirgin kılınmış manaya talebe olma özelliklerini kapsamaktadır.

a.Sorumluluğa Seçkinlik

İşte kulum, O'nu ben seçtim. Gönlümün hoşnut olduğu sevgili kulum O'dur. Ruhum'u O'nun üzerine koyacağım, O da adaleti uluslara bildirecek. Çekişip bağırmayacak, sokaklarda kimse O'nun sesini duymayacak. Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek ve sonunda adaleti zafere ulaştıracak. Uluslar da O'nun adına umut bağlayacak. Yeşaya 42:1-4 ve Matta12:18-21

Bu sözlerin vurguladığı esas, içimize ışıyan ışığın ilk etapta bize sorumlu seçkinler olduğumuzu hatırlatmasıdır. Bu esasta yola çıkan mana talebesi artık *hizmet edilmeye değil hizmete* gelmiş olan kişidir. Yani bütünle çalışması esastır. Yaratan ve yaratılan ve bütün verileriyle, harikalarıyla kendisini çevreleyen evrenle çalışması esastır. Bu oldukça önemli farkındalık ışıkla ışıkta işleme farkındalığıdır. Ve dünyanın yol ve yöntemlerinin ötesinde merhamet, adalet ve güzellik kavramlarını bir arada işletmeye seçkinliktir. Böylesi bir seçkinliğin kolay olduğu elbette söylenemez ama bu kişinin içindeki *Yaratan* kavramının etkinliğinde mümkündür. Zaten mümkün olmayan akla düşecek ya

da özlenebilecek bir olgu olarak karşımıza çıkacak değildir. Böyle bir sorumlulukta yol ve yöntem elbette yaşanan günlük dünya algısının üstündedir. Bu adeta *ince, tatlı sesin* içte işitilmesinde yürütülen bir “bol yaşama hizmet hareketidir”. Adeta sessizliğin gücünde ve hareketin anlatımında anlam kazanan adeta üst dünyalarla alt dünyaları buluşturma hizmetidir. Ama önce bu buluşmanın kişide açılması, ilk önce kişinin kendisinde gerçekleşmesi gerekir. Ezilmişliği görebilmek, tüten fitili yani insanlardaki ışığın işleyişindeki hazineyi fark etmek hep bu sorumlu seçkinliğin işaretleridir. Elbette bu sorumluluğa seçkinliğinde ışıyacak olan seviye Yaratan’dan ışılan Mesih seviyesidir. İnsan insan olma, insan-ı kamilde yolu bulma *yol, yaşam ve gerçek Ben'im* kavramını kişinin o esas beninde açabilme hep bu sorumluluğa seçkinliğin manaya talebelik esaslarının ilk adımı olarak edinilmesi ile mümkündür.

b.İçsellğe Özgürlük

Rab'in Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi. Yeşaya 61:1-3 ve Luka 4:18-19

Özgürlük kavramı insanlığın sürekli düşündüğü, çeliştiği ve çekiştiği bir kavram olarak karşımıza çıkmaktadır. Çoğunlukla bu kavram hep fizik yaşamın sınırlamaları üzerinde algılanmaya meyillidir. Bu

elbette önemlidir. Ama çoğu zaman kendini özgür olarak düşünen kişiler bile kendi içselliklerinde bir çok şeye farkında olmadan köledirler. Bu nedenle manaya talebelik esaslarında sorumluluğa seçkinlik ne kadar önemli bir adımsa içselliğe özgürlükte bu kadar önemlidir. Çünkü sorumluluğa seçkinlikte Mesihi seviyede “suretsizliğe suret” ışması ancak kişinin önce kendini aydınlatmasında karşıya ışık verecektir. Dar kapıdan geçilmeden kendini bilme yolu açılmayacağı gibi, böyle bir içe yolculuğu dışa tarifte elbette mümkün olabilecek değildir.

Işık, insanlığa sunulan görünmeyenin görünene olan hakimiyetinin en güzel işaretidir. Bu işarettede en etkin unsur hiç kuşkusuz evrenle, yaratılmış o muhteşem düzenle birlikte hareket edebilmektir. Bu hareketin içinde aslında eksiklik tamlık için bir lütuftur. Yeter ki, insan bunun farkına varabilsin. İşte bu noktadan sonra en büyük tutsaklık, en büyük körlük, en büyük ezilme deneyimini yaşayan insan içselliğine esas özgürlük yani için özgürlüğü, için parça olduğu farkındalığında bütüne doğru hareket özgürlüğü o noktada başlamış olacaktır. Bu gerçekten her şeyin yeniden özgürlüğe kavuşturulduğu zamandır. Yani bu zaman insanın kendini kendine kitlediği her tür döngüsel kilitlerden Mesih’in “bir olma” ilkesini yaşamına indirgemesinde tek tek kurtulmasıdır. Mana talebesi sorumlu seçkinliği ve içselliğe özgürlüğü yaşamına edindikçe yaşamın anlık verileri ya da hazları artık tamlık kavramı içindedir.

Dönüşüm

Evren iç içe geçmiş döngü sistemlerinin işleyişinde oldukça hareketli bir var oluş alanıdır. Böylesi bir alan içinde insan da kendi döngü sistemini oluşturur. Özellikle insanın mana alanında oluşturduğu döngü dairesel döngüdür. Çünkü bu alıştığı ve rahat ettiği bir döngü biçimidir. Ama sorun bu tarz bir döngü sisteminde insan sürekli olarak hep kendi başladığı noktaya geri dönüp durur. Bu da zaman içinde kişinin kendini kendine kitlemesi demektir. Oysa evren bilimsel verilere göre genişleyen bir yapıya sahiptir. İnsanın da özellikle ruhsal evreni, o büyük evrene tabi hareket ederse o zaman var oluşun aslını kendinde açabilmiş olacaktır. Yani dairesel bir döngüyü değilde spiral bir döngüyü yaşamda açmak esas olmalıdır. Böyle bir döngü kişiyi başladığı noktaya taşımak yerine yepyeni başlangıçlara taşır.

Bu nedenle bir mana talebesi için en önemli esaslardan biri kendi içsel döngü sistemini farkedip bir an önce kendisini Yaratan'la bütünleyebilecek olan yepyeni bir döngü sistemine dönüşüp değişebilmesidir. Mesih İsa'nın kadim Yeşaya kitabından alıntılarla hizmetine başlaması tesadüfi değildir. Çünkü bu yazıların o dönemin insanına verdiği mesaj “dönüşüm ve değişim” mesajıdır. Kısaca bu kadim yazı “dönün, dönüşün, değişin, güvenin ve sevinin” demektir.

Bu bağlamda dönüşüm kavramı, “dönüşüm ve değişim” ile spiral döngüye davet edilmiş olan “mana talebesi” için ilk adım olarak karşımıza çıkmaktadır. Dönüşüm,

tam anlamı ile dairesel döngüyü kırma kararlılığıdır. Bir anlamda kişinin kendini kendine kilitlediği, alma arzusuna köle olduğu daireyi kırma konusunda artık net olmasıdır.

Değişim

Değişim aslında dönüşümle bağlantılı bir kavramdır. Dönüşüm, kararlılıkla gidilen yoldan ya da dairesel döngüden çıkmadır. Böyle bir çıkış elbette yepyeni getirileri ve dolayısı ile götürüleri olan bir çıkıştır. Spiral döngüye çıkış, yani kişinin kendini kilitlediği dairesel döngüden üste doğru harekete geçmesi, kendisini bu yeni yola göre yeniden ayarlaması demektir. Böyle bir ayarlama da anlık, günlük, etkin ve sürekli değişim demektir. Bu edinilmiş ve kendini tekrarlamamanın getirdiği bütün hal, gidiş ve tavırların tek tek üst olanla yeniden ele alınıp değiştirilmesidir.

Bu nedenle dönüşüm tek bir seferde atılan büyük bir adımsa, değişim, bu adımın yönlendirdiği yepyeni bir yönde sürekli atılması gereken çok önemli bir çok küçük adım demektir. Mana talebesi için bu adımlar şimdi, evrensel, içsel, basit, sade, dogmalar üstü, bütüne tabi ve Mesih seviyesinde adımlardır. Bu nedenle dönüşüm an içinde kararlılık halidir. Değişim ise zaman içinde bu kararlılığı sürekli hale getirmektir. .

Mana Egemenliği

Dönüşüm ve değişimin içe edinilmesi kişiyi dairesel döngüden spiral döngüye taşır. Dairesel döngü hep başlanılan noktaya geri dönmez. Spiral döngü ise, her

defasında yeni başlangıçlara ulaşmaktır. Bu döngüler herkesin içinde yaşadığı döngülerdir. Kısacası dönüşüm ve değişimle gelen spiral döngü içsellikte yükseliş anlamına gelmektedir. Bu yükseliş insanı kendine kilitleyen nefret, kin, ve bir çok kişisel kompleksler gibi bir çok içsel zincirlerin tek tek kırılmasıdır. Göklerin egemenliği ile ifade bulan mana egemenliği işte bu noktada devreye girmektedir. Kendine kilitlenmiş kişi bu noktada kendini yaratılış gayesine çözmeye başlamaktadır. Bu bir iç hareketlilik halidir. Yaratan ve yaratılan Mesih seviyesinde saran Işıkla birlikte böyle bir hareketlilikte bir araya gelmektedir. Ve artık bu çiftçinin toprağa ektiği tohum misali ya da balıkçının denize attığı ağ misali bir çok bereketlere, bir çok yeni başlangıçlara temeldir. Bu durum kabın ışıkla dolması ve aynı zamanda kabın ışık olup yeni kaplara ışmasıdır. Bir başka ifadeyle “sevgi ve ihsan” algısında Yaratanla form eşitliği halidir.

Mana Egemenliğini Edinim

Yaşam döngüsü üç ana mana temeli üzerinde hareket edip durmaktadır. Bunlardan bir tanesi hiç kuşkusuz o tam anlamlandıramadığımız ama yaşama kaynak Işıktır. Işık, varlığa, canlılığa, işleyişe, hazza sebep olan o muhteşem enerjiye verdiğimiz addır. Bir diğer temel ise kaptır. Yani bu muhteşem enerjiyi kabul eden, bir anlamda üzerinde tutan algı, his, varlık temelidir. Sanki bu, yansıyan bir ışığın yansımalarını tutan bir nesne misali ışık farkındalığı oluşturabilecek bir tutucu olgudur. Üç ana mana temelinin üçüncüsü ise arzudur. Arzu ışıkla kabın bir araya gelmesinde oluşan evrensel

sunuları alma hareketliliğidir. Bu alma ya kapta kendine kilitlenir ve dairesel bir döngü oluşturur. Ya da karşılıksız kaynağın sunumuna dönüşür, değişir ve bu sunumu edinir ve spiral bir döngü oluşturur. Aslında her insan adlandırılmasa da bu üç mana temeli üzerinde dönüp durur. İnsan, istese de istemese de iç dünyasını, algısını bu üç temel işleyişde oluşturur.

Mana talebesi, Mesihi seviyede ışık farkındalığı, edinimi ve bu edinimde sorumluluğa seçkinlik ve içsellığe özgürlük algısında, dönüşüm ve değişimle bu üç işletici temelin tamamen farkındalığında olmaya başlar. Bu farkındalık mana egemenliğinin temel taşlarının işlediği anlamına gelir. Çünkü mana egemenliği de ışık, kap ve arzuyu kaynağında algılatan dönüşüm, değişim ve edinim üçlüsü ile varlığı soyutta somuta indirgenebilen bir içsellik olgusudur.

Görüldüğü gibi mana egemenliğini edinim yaşam içinde bir çoğumuzun farkında olmadığı ama oldukça yaşamsal önemi olan bir içsel işleyiş derinliğidir. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa *insanı kirleten, insanın içinden çıkandır- Markos 7:20* demektedir. Burada içsellığın ne denli yaşamsal olduğuna oldukça net bir vurgu vardır. İçsellığın düzeyi kişinin düzeyidir. Çünkü bu düzey kişiyi ya kendine kilitleyecektir ya da kendinden çıkaracak ve esas yaratılış nedenine taşıyacaktır. Mana talebesi olmanın temel kavramları içinde dönüşüm, değişim asla edinimsiz değildir. Edinim Mesihi seviyenin yaşamda kendini doğalında açığa çıkarabilmesidir. Bu durumda mana yolu talebesi

artık “içinden diri su ırmakları” akan “bol yaşam talebesidir”.

Edinimi Etkin Kılma

Hem Işığın edinimini, hem de mantık üstü diyebileceğimiz mana egemenliğinin edinimi etkin kılan yegane hal, boşluk halidir. Bu hal tarifi her ne kadar “çocuk gibi olma” hali olarak ifade edilse de aslında çocuk gibi olma ifadesinde ortaya konulmaya çalışılan, kişinin içselliğini bir yığın doğal olmayan, çoğunluğu korku temelli, hayal ürünü içsel doluluk ve kirliliklerden kurtarabilmesidir. Bu gereklidir. Çünkü dolu bir kaba yeni ışıklar yüklemek mümkün olamayacaktır. Bu nedenle “yeni doğuş” önemlidir. Efendimiz Mesih’in Yuhanna 3.bölüm girişinde din adamına anlatmaya çalıştığı gerçeklikte budur. Yeni doğuş, bu boşluk halinin gerçekten yaşama indirgenmesi için ruhta ve gerçekte bir dönüşüm ve değişim uygulamasıdır. İç ve dışın yaratılış kaynağı aynı olmakla birlikte dışı yani görünürü yönlendiren görünmez esas olandır. Bu gerçekte “asıl fayda çanağın içindeki boşluktur”. Mesih İsa bunu belirgin kılmak için *sen önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dıştan da temiz olsunlar-Matta 23:26* cümlesini kurmaktadır.

Edinimi etkin kılan diğer önemli nokta ise, mana yolunu dinselliğe taşımama esasıdır. Çünkü spiral döngü sadece çıkar için almaya endeksli içsel zayıflıkların, içsel zincirlerin teker teker kırılmasında dışta alçalma, içte ise yükselme hareketliliğidir. Bu

mana talebeliği esasları içinde önemli bir hareketliliktedir. Oysa bu hareketliliği dinselliğe taşımak ise spiral döngüyü, içsel yükselişi yeniden çıkar için almaya endeksli egoya bağlamaktır. Bu nedenle ilk neden olan başlatan Öz'le, Yaratan Öz'le hareket, bütünle hareket esas olmalıdır. Bütünle hareket hem kişinin bütün evrende bir hiç olduğu gerçeğini kendisine anlatabilmesi, hem de nokta varlığı ve varlık algısı ve evren farkındalığı ile herşeyin kendisinde açıldığı gerçeğini kendisine anlatabilmesidir.

Bu iki durumun yani boşluk hali ve manayı dinselliğe taşıyıp sıkıştırmama halinin etkin bir biçimde mana talebesince yaşama indirgenmesi, doğal olarak mana egemenliğinin de hızlı bir biçimde an içinde ve tamamen içsellikte açılmak kaydı ile etkin olması anlamına gelmektedir.

Anda ve İçsellikte Mana Egemenliği

Boşluk hali ve manayı dinselliğe taşıyıp sıkıştırmama hali mana egemenliğinin anda ve içte açılmasıdır. Bu ney misali boş bir kamış ve bu kamış üzerinde melodilere yol açacak deliklere yer verebilme halidir. Yani mahir bir elde bu iki hal bütün ruhlara hitap edecek harika ve derin içsel nağmelerin yükselmesine neden olacak haldir. Bu bağlamda Efendimiz Mesih İsa yol dostlarına bu mahir el ve harika ve derin içsel nağmelerle örülmüş bir mana yaşamı için oldukça esaslı ve tamamen içsellikte anlam kazanacak öğretilerde bulunmuştur. Matta 5:1-12 arasında kayıtlı öğretileri adeta anda ve içsellikte mana egemenliği için tam anlamı ile yol rehberi olabilecek öğretilerdir.

Çünkü burada esas olan ışık edinimi sonrası, dönüşüm, değişim ve edinimle gelen o Işık Egemenliğini yaşamda tam anlamı ile etkin kılabilmeyebilir. Bu etkinlik ancak anda yani şimdi olması gereken ve esas “çanağın içindeki boşlukta” anlam bulacak olan etkinliktir. Böyle bir etkinlik doğal olarak dışarda ışık verecek ve “ışığın o muhteşem ışınmasında” dışında içsellik uyanmasına neden olacaktır.

Yola Rehberlik

Boşluk, Yaratan Ruhu'nun içsellikte yol bulmasına nedendir. Çünkü böylesi bir boşluk hali, şekilsizlik ve saf ışığın ışınmasındaki karanlık üzerine ışığı çekecek bir haldir. Yalnız esas olan bu hali sürekli kılabilmeyebilir. Bunun içinde Yaratan hikmeti ve işlevini içselleştirmek gerekmektedir. Bu durum Mesahi seviyeyi içte giyinme durumudur. Matta 5:1-12 arasındaki içrek öğretiler bu nedenle oldukça önemli öğretilerdir. Çünkü bu öğretileri yaşama indirgemek boşlukta sürekliliği getirecek ve kişiyi dinselikle sıkışıp kalmaktan koruyacak öğretilerdir. Mana talebesi için mana yoluna gerçekten rehberlik edebilecek olan temel esaslardır.

1.Eksiklik Farkındalığı

Çoğunlukla insan kendisini, kendi doğasında tam olarak algılamaktadır. Bu nedenle hep karşısındakine odaklıdır. Ve karşısındaki kişinin eksikliklerini fark ettiğın düşünüp, karşısındaki eksiklikleri kendince tamamlamaya çalışır. Oysa burada eksikliği görebilmenin arka planında kişinin kendi eksikliklerinin ışınması vardır. Yarattılmışlığın esas

gayesi olan “suretsiz suret olma” ve “kaosu ıslah” gibi çok önemli var olma nedenlerini algılama ve buna göre yaşamı gerçekten yaşamaya taşıma için kişinin kendi içsel eksiklerini fark etmesi çok önemlidir. Çünkü eksiklik bütünden parçaya indirgenmiş olmadan ve manada yaratılmışlığın maddeye indirgenmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Madde egemenliği sınırlıdır. Mana egemenliği ise sınırsızdır. Varlık nedeni bütünden parçaya indirgenilmiş olma gerçekliğini, yeniden parçadan bütüne taşımaktır. Bu adeta canlılığın olmazsa olmazıdır. O zaman gerçekten ruhta fakir olmak yani gerçek anlamda maddenin yoğunluğundan soyutlanıp sınırsız manaya varlıkta yol açmak bütüne yol açmak demektir. Doğal olarak böylesi bir yaklaşım görünen üzerindeki yegane hakim görünmeyen manayı ve mananın egemenliğini yaşama çekmek demektir. *Görmeden iman edenlere ne mutlu-Yuhanna 20:29* ifadesi bu açıdan bakıldığında böylesine bir içsel farkındalığa işaret etmektedir.

2.Eksikliği İçte Hissetme

Yaslı olma bir anlamda tamlık gerçeğinden uzak olunma farkındalığıdır. Böyle bir koşulda kendi eksikliğine uyanan kişi elbette bu eksikliğe üzülecek olan kişidir. Işık, kaba yani bir anlamda Yaratanın ışıkları yaratılmışa bütün verileri karşılıksız olarak sunmaktadır. Böylesi bir yüce sunum karşısında kabın darlığı ve eksikliği fark edilmedikçe, yani almanın ne denli sınırlı olduğu fark edilmedikçe ve bu duruma üzüntü duyulmadıkça yeni bir arzu uyandırmak ve düşmüşlük dediğimiz o parça halinden bütüne doğru

ilerlemek mümkün değildir. Bu algı olmaksızın Mesih’le bize ulaşan tamlığa kurtuluş yolunu da görebilmek mümkün olmayacaktır. O nedenle eksikliği hissetme yaşlı olmanın arka planıdır. Bu hissin uyanmasında ise his kendi tesellisini elbette çağırmaya başlamış olacaktır.

3.Doğru Eğilme

Gelen ışığın gücünde kişinin kendi kabını yani veriyi alıp, değerlendirebilme ve edinebilme sınırını bilmesi önemlidir. Saran Işığın gücünde kişi bu eksikliğini fark edip üzülmeye başladığında o noktada aslında üstün gücünü, o görünmeyen Yaratan gücü fark etmeye başlayacak demektir. O nedenle egemenlik daha eksikliği fark etmede devreye girmektedir. Ve bu duruma üzülmeye ise, kendi tesellisini üzerine çağırmaya başlamaktadır. Yalnız bu iki durumla birlikte mana talebesi mana yolunda ilerlemeyi doğru anlamda bir eğilme ile sürdürmelidir. Bu eğilme bir pasif eğilme ya da bir başkasını yüceltme maksatlı bir eğilme değil. Bütünle işleyebilme, Yaratan’a onur getirme eğilmesidir. Efendimiz Mesih İsa bu bağlamda *hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye geldim-Markos 10:45* demektedir. Doğru eğilme, Yaratan görkeme eğilmedir. Bu hakiki bir yumuşak huyluluğu beraberinde getirecektir. Bu Mesih’in kişiyi kraliyet onuru kavramından Yaratan onuru kavramına taşıdığı kurtuluş müjdesinin yaşamda ışmasıdır. Kraliyet onuru insanların birbirlerine çıkar için yaklaşımları, birbirlerini dışsal görünümüne göre değerlendirmeleri ve onurlandırmalarıdır. Oysa Yaratan onuru ise yer

üzerindeki görünenlere göre hareket etmek değil, bütüne göre hareket etmek yani görünmeyen esas Yaratan gücünün farkındalığında herkesi eşit seviyede kucaklayan bir yaşam yaşamaktır. İşte böyle bir yaşam doğru anlamı ile kişiyi Yaratan'da yaratılmışa sorumlu hale getirecek olan bir yaşamdır. Ve bu anlamda, gönüller fethi anlamında böyle kişiler yeri miras alacak olan kişiler olacaklardır.

4.Gerçeğe Arzu

Doğru, Yaratan'a paralel, yani evren sisteminin harika işleyişinde sistemi bozmadan sistemle hareketliliklerdir. Bu bir anlamda parça halinin farkındalıkta hep bütüne taşınma çabasıdır. İlizyonları aşım ilizyonlar ardındaki esasla işleyebilme gayretidir. Bu çaba aslında eksiklik farkındalığı ve bu farkındalığı içte hissetme ve doğru anlamda eğilme ile içte kaba yani varlığa ışık tutabilmeye yoldur. Işık kaba almak ve onu kaptı tutmakta içte kabı daha da genişletmeye ve daha doğrusu kişiyi kendi var oluş gerçeğine taşıyacak kıvılcımı tutuşturacaktır. Bu doğru arzunun içte harekete geçmesi, büyük bir mana açıklığı ve susuzluğu oluşturması demektir. Doğru arzu ise kişinin anlık tatmin hissini getirdiği tatminsizlikten kurtulmasına neden olacaktır. Doğru arzuyu edinen kişi için Yaratan hazının ışığında yaratılmışlık hazzı artık tamlık bir tatmindir. Bu bir anlamda Mesih İsa'nın *gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak-Yuhanna 8:31* sözünün yaşamda açılmasıdır.

5.Kaosu Islah

Doğru kavramı ile birlikte açılan görünmez görünür üzerindeki etkinliği, içsel kaosu evrensel ıslaha taşıdığı gibi, aynı zamanda dışsal kaosu evrensel ıslaha taşımış olacaktır. Ruhsallık, Yaratan karakterin kişide açılması, kutsallık ise merhamet ve adaletin kişide dengelenmesidir. O zaman Mesihi içselliğinde giyinmekle ve içsel öğretilerini yaşama edinmekle gerçek anlamında ruhsallığı ve kutsallığı kendinde açan kişi, doğal olarak ıslahı yani düzeni kaosa taşıyan değil de kaosu ıslaha taşıyan kişi olacaktır. Bu esas merhametin anlamıdır. Merhameti anlamında yaşamlarında açan Mana talebeleri hiç kuşkusuz kaosa ıslah görevlerinde ıslahın ışımada ıslah bulacak olanlardır. Selam sözcüğü, hep bu temel algıda ıslah, sulh ve salah temelinde yükselen gerçek esenliğe işaret eden harika bir sözcüktür.

6.Form Eşitliği

Form eşitliği aslında yaratılmışlığın esas gayesi olan suretsiz suret olmayı artık yaşamın bir parçası yapma halidir. Burada üst akıl yani Yaratan düşüncesi hikmet ve işleyle yani Öz ve Ruh işleyişinde kişide açılmaktadır. Bu yaşama var oluş gaye ve anlamında kişinin kendini adamasıdır. Bu durumda Mesih'le bütünleşen talebe artık beş duyusunun yanılsmalarını az da olsa bir kenara bırakabilmekte ve yaratılmışı daha bir sahiplenerek görebilmektedir. Bu suretsiz suret olmada bir anlamda büyük evreni küçük insan dünyasında açabilmektir. Böyle bir edininim de elbette mana talebesinde önyargılardan uzak, daha objektif,

çıkar algısından uzak bir yürek oluşturacaktır. Yaradılmışlığın o muhteşem hazzında, bütünü ışık verilerini, merhamet yani kaosu ıslah ve adalet dengesinde yürekte edinebilmek elbette yaratılma gayesinde kişiyi Yaratanla form eşitliğine taşımış olacaktır. Doğal olarak bu form eşitliği insanın kendi sınırlı algısını tam anlamı ile kullanabilme bazında bir form eşitliğidir. Bu Efendimiz Mesih'in *senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlarda bizde olsunlar-Yuhanna 17:21* de yer alan sözlerinde dile gelen durumdan başkası değildir. Bu durumu içsellığe edinmek mana talebesi için bir anlamda Yaratan'ı içsellikte görebilmek, o dinginliği, o esenliği, o ince tatlı sesi içte işitebilmek demektir.

7.Sebeup Olmak

Barış, eski dilde sulh, tek başına işlevini ortaya koyabilecek bir kavram değildir. Yani parçada çok fazla bir anlam ifade etmez. Bunu görebilmek için eski dilde yani sami dillerindeki bu kelimeyi oluşturucu ön ve arka kelimelerin işlevlerini değerlendirmek oldukça önemlidir. Bu şu demektir. Eğer yaşamda öncelikle içsellikte bir ıslah yoksa, yani kişi Adem seviyesi dediğimiz yalnız kendi çıkarı için alma seviyesinde geliştirdiği karakterini, Mesih seviyesine yani karşılıksız ihsan seviyesine dönüştürüp değiştirmese, bu kişinin sulhu, yani barışı öncelikle kendi içinde edinmesi mümkün değildir. Barışı içsellğinde açamayan kişi, dışsallığında da açabilecek değildir. Açsa bile, yani işleve soksa bile bu barış, hiç bir zaman tam anlamı ile barış olmayacaktır. Ve bu barış yani sulh

kişiyi hiç bir zaman salaha yani gerçek kurtuluşa taşıyacak değildir. Esas olan bu kavramın kişide üç boyutu ile birlikte açılmasıdır. Yani ıslah, sulh ve salah kelimelerinin bir araya gelip “selam” kelimesini birlikte oluşturmaları gereklidir. Bu üç boyutun birlikte açılması Mesihin içe giyinilmesi demektir. Bu yeni doğuşla içe edinilen yepyeni bir seviyenin dışa ışmasıdır. Bu ışımamda sonuç olma yoktur. Tam aksine daima yeniye, yenilenmeye, esenliğe, huzura, üretmeye sebep olma vardır. Dolayısı ile mana talebesi böyle bir ışımada “suretsiz suret” olacak, bir anlamda kendi algı ve edinim boyutunda Yaratana mirasçı olacaktır.

II. Işık

Yaratana form eşitliği

Işık, yaratma ve yaratılmaya kaynak olan o muhteşem enerjidir. Bu kelime adeta bizi var oluş kaynağı ile buluşturan yegane kelimedir. İnsan olma yolculuğu ışıkla başlamış ve sonra kendi sınırlı varlığı içinde insanın bunu algılaması için insanın dönüşüm ve değişimi yaşamasına yol açmıştır. Ve ondan sonra da Işık kendi sınırlılığı içindeki insanın kendi sınırlılığı içinde algısında ise ayrıntıda bütünü görmesini sağlamış ve Yaratana'la yaratılanı bütünde yeniden buluşturmuştur. Bu bir başka tabirle kendi çıkarı içinde alma arzusu içinde varlığını algılayan insanın hiç bir karşılık beklemeden verme içinde varlığını algılamasıdır. Bu hal kişinin Adem düzeyi dediğimiz

ilk doğasını terk edip esas yaratılma gayesi olan ikinci doğasına yani Mesih düzeyi dediğimiz düzeye dönüşüp değişmesidir.

Işıkla ve ışıktan dönüşüm ve değişim, Yaratan karakteri olan “sevgi ve ihsanın” kişide edinilmesi anlamına gelmektedir. Dolayısı ile kişi saran Işıktan ve Mesihî düzeyde artık Yaratan’la form eşitliğini edinmektedir. Yaratana’la form eşitliğindeki kişi ise artık mana talebesidir. Mana talebesi içi ile dışını buluşturabildiği bu hareketlilik halinde evrenin özündeki düzeni ve esenliği de doğal olarak kendi içine ve dışına da taşımış olmaktadır. Bu hal “barış halidir”. Barış hali ise Matta 5:9’un ifadesi ile talebeyi mana egemenliği ediniminde Yaratan’a mirasçı kılmaktadır. Bu muhteşem bir sunudur. Elbette böyle bir sunuyu edinme, düşünen ve hissedenden insan için büyük bir onurdur. Çünkü böyle bir konumda insan, kul ya da köle değil adeta muhteşem varlık alemi içinde nokta konumunda da olsa varlık içinde önemli bir rol oynayan “Yaratan’da yaratılmış küçük bir yaratancıdır.”

Işıkla ve ışıktan dönüşüm, değişimin bizi taşıdığı bu yepyeni seviyede, artık kişinin kendi benlik döngüsü içinde dönüp durduğu “krallık onuru” diyebileceğimiz bir onur algısı yıkılmış; yerine “Yaratan onuru” dediğimiz ve Mesihî düzeyin bütün özelliklerini taşıyan, ışıktan ışık olma onuru gelmiştir. Bu “suretsiz suret olma bilinci” veya “nokta bilincinde” insan olma yoludur. Üst dünyaları yani algı üstümüzdeki Yaratan bilinci altta yani kendi sınırlı dünyamızda

açabilmedir. İşte bu noktada artık mana egemenliği mana talebesinin yegane dünyasıdır.

Yaratılanla Form Tezathı

Yaratanla form eşitliği, Mesihi düzeyin mana talebesine taşıdığı önemli bir özelliktir. Yani burada sevgi ve ihsan olma artık mana talebesinin ikinci doğası haline gelmiştir. Dolayısı ile madde ile yoğrulmuş birinci doğadaki insan algısı ile bu hal bir tezat oluşturmaktadır. Zaten oluşturması da gerekmektedir. Aksi takdirde mana talebeliğine esas olabilecek ışık, dönüşüm ve değişim hareketliliğinin edindiği mana egemenliğinden bahsetmek söz konusu bile değildir. Bu nedenle *..insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun!..*Matta 5:11-12 denilmekte ve bir anlamda mana talebesinin böylesine bir tepkiye hazırlıklı olma gerekliliği vurgulanmaktadır. Çünkü Yaratanla form eşitliği kendi doğası gereği sürekli maddeye meyilli insanın tepkisini getirecek olan bir durumdur. Ruh'un ürünü olan sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetim (Gal.5:22) gibi harika karakteristik özellikler insana hoş gelen ama yaşama indirgenmesi oldukça zor olan karakteristik özelliklerdir. Oysa mana egemenliğini yaşamına edinen talebe için Mesihi düzeyde bütün bu karakteristik özellikler güncel yaşamın doğal parçası olmak durumundadır. Bütün bunların yaşamda açılması demek olan Yaratanla form eşitliği, doğal olarak yaratılanla form tezathı oluşturmaktadır. Manaya talebe olma esaslarında bu

tezatlığında gözden kaçırılmaması, buna hazır olunması ama bu duruma üzölmek yerine bunun mana yolundaki gelişime bir gösterge olduğu bilincinde olmak oldukça önemlidir. Yeter ki, bu tezatlık mana yolunda olmanın tezatlığı olsun.

Ulaşılmak istenilen nokta

Bütün bu mana talebeliği esaslarında gerek arda arda gelen,, gerekse birbirine kenetlenmiş bütün bu içsel işleyiş, hep parçayı bütünle buluşturmamak ve parçayı bütüne yol kılmak içindir. Bu nedenle yola rehberlik eden yukarıda değindiğimiz yedi adım oldukça önemlidir. Çünkü bu adımlar bütün getirileri ile birlikte bizi ışıkla Işıktaki buluşturup, bizi ışığa dönüştürüp değıştiren adımlardır. Aynı zamanda bu adımlar bizi yepyeni bir düzeye ulaşılmak istenilen yepyeni bir düzeye taşımaktadırlar. Bu düzey, dönüşüm ve değışimin de kendi dönüşüm ve değışimleri içinde tuz ve ışık olma hallerinde şekillenmeleri düzeyidir. Çünkü artık mana talebesi için ulaşılmak istenilen nokta gönüllerde oldukça net bir biçimde görölmektedir. Işık, dönüşüm, değışim, mana egemenliğinin aşağıya çekilmesi mana talebesini *yeryüzünün tuzu sizsiniz...dünyanın ışığı sizsiniz...-Mt.5:13-14* ifadesi doğrultusunda yepyeni bir şuurlanmaya taşımaktadır. Bu manaya talebelik esaslarında ulaşılmak istenilen önemli bir noktadır. Yeryüzünün tuzu olmak adalet tarafını etkin kılmak, dünyanın ışığı olmak aynı zamanda merhamet tarafını etkin kılmaktır. Bu her iki tarafın birlikteliğinde orta yolu yani denge yolunu, kutsallık dediğimiz dengede doğruluğu seçme anlamına

gelmektedir. Dolayısı ile bu seçimde artık eski adem gerçekten ölmekte ve eski ademin nefsi inkar edilmektedir. Zor olan böylesi bir dengeyi tutabilmektir.

Yeryüzünün tuzu olmak

Yeryüzü her şeyden önce insan için bir hükümlanlık alanıdır. Böyle bir alanda mana yoluna çıkmış bir talebe için artık maddenin dar alan paslaşmaları oldukça geride kalmış olmalıdır. Çünkü mana talebesinin yaşam gayesinde suretsize suret olma gibi bir hedef vardır. Ve suretsize suret olma gerçekliğinde iki şey çok önemlidir. Bunlardan biri yaşam ve diğeri yaşamı yaşam kılan yaşayandır. Bu iki unsurun devreye girdiği her durumda bunun önüne geçebilecek şan, şöret, maddi çıkar ya da benzeri herhangi bir şeyin önemi yoktur.

Bu durumda tuz olma, dönüşüm gerçeğinin yaşamda tam işler hale gelmesidir. Tuz aslında oldukça güçlü bir maddedir. Oldukça etkindir. Az oranda kullanımı bile güçlü etkisini göstermeye yeterlidir. Hatta bazen çürümeyi, kokuşmayı önlerken bazen de olgunlaşmaya nedendir. O zaman böylesine etkin bir maddenin mana talebesi için bir örnek olarak kullanılmış olması boşuna değildir. Kuşkusuz bize bu örneklerle oldukça derin bir takım içsel bilgiler sunulmaya çalışılmaktadır.

Yeryüzünün tuzu sizsiniz...-Matta 5:13 ifadesi bir anlamda manaya talebeliğin, Yaratan'a doğru dönüşüp değişen değerleri içinde oldukça önemli bir esasa işaret

etmektedir. Yani her ne kadar varlığımız bütün kainatta hemen hemen bir hiç ise de. yeryüzünde “nokta pozisyonumuz” aslında çok büyük anlamlar taşımaktadır. Etkindir. Elbette bu etkin olma hali, “kraliyet onuru” dediğimiz yalnız kişinin benliğini memnun etme çabası ya da “Yaratan onuru” dediğimiz karşılıksız verme çabası tarafında olup olmadığımızı bağlı bir haldir. Bu durumda eğer “Yaratan onuru” edinilmişse yani karşılıksız sevgi ve ihsan ilkesi yüreğimizde saran Işık rehberliğinde açılmışsa, o zaman bu etkinlik gerçekten etkin olma hali ve aynı zamanda da oldukça önemli bir seçkinliktir. Yeryüzüne gerçekten tuzdur. Bir başka deyişle böylesi bir etkinlik, hem yeryüzüne tad verme, hem kokuşmayı, bozulmayı engelleme, hem de etkin alanda bir pişme, olgunlaştırma işlevini yerine getirme gibi işlevleri üzerinde toplamaktadır.

O zaman mana talebesi mana yolunda varlığı ile bile sürekli hizmettedir. Işıktadır, dönüşüp değişmiş ve mana egemenliğini Mesih’te yüreğinde açmıştır. Saran Işık Ruh’un rehberliğindedeki sevgi ve ihsanda sürekli olarak sürekli olarak mecazen Yaratan’da yaratılmışa mirasçı olarak her tür kaosun ıslahı ile oldukça etkin bir yaşam sürmektedir. Bu Mesih’in kurtuluşunda yüreğimize edinilen bol yaşamdır.

Tuz olma ilkesinde öncelikle içimizdeki adalet dairesinin işletilmesi esası söz konusudur. Çünkü mana talebesi her ne kadar her adımına merhamet dairesinden yani her tür kaosu önce ıslah taşıma dairesinden

başlaması gerekirse de burada acılar yolunda takılı kalmışların ilk gittikleri ve adaletsizlik ve yargılama dairesine işaret vardır. Yani acılar yolundakilerin aksine mana yolundakiler, yani mana talebeleri “tuz olma” ilkesi ile içsel adalet ve yargıları ile dönüşümlerini gerçek dönüşüm haline getirmeyi kendilerine birincil ilke edinmelidirler. O zaman *doğruluk uğruna zulüm görenler göklerin egemenliğini* edinenler olmuş olacaklardır. Böylesi bir durum *doğruluğun kişinin önünden gittiği ve kişiye Yaratan yüceliğini tattıracağı- Yeşaya 58:8* bir durumu da beraberinde getirecektir.

Dünyanın ışığı olmak

Dönüşümün, dönüşerek oluşturduğu yeni düzey artık yeryüzüne tuz olma düzeyidir. Böylesi bir düzey yukarıda açıkladığımız gibi hem tad verme, hem kokuşmayı, bozulmayı engelleme, hem de etkin alanda bir pişme, olgunlaştırma işlevini yerine getirme gibi işlevlerin yerine getirildiği bir düzeydir. Bu düzey adalet dairesinin, içsel yargı mekanizmasının insana yaraşır bir biçimde sevgi ve ihsanla işleyebildiği bir düzeydir. Burada artık dışın etkisi ile oradan oraya savrulan bir insan yoktur. Mana talebesi vardır. Mesih’in içte açılması vardır. Elbette böyle bir işleyişte değişme yani ışığın içsel edinimle buluşması, daha bir başka ifadeyle kişinin kabı ile buluşmasını ve kap tarafından edinilmesini getirmektedir. Bu edinimde Yaratan’dan ışılan ve Ruh’un rehberliğinde Mesihle yüreğe edinilen o muhteşem yaratma ve bol yaşam ışıkları artık mana talebesinin içsel DNA’sına

edinilmeye başlamış demektir. Bu da dışa alınan ışığı dolulukla yansıtmayı getirmektedir. Bir başka tabirle bu durum içle dışın bir olması ve “benlik için alma” kavramından arınmış bir içsellikte oluşan boşluğun tamamen Yaratan ışıkları ile dolması durumudur.

Dünyanın ışığı sizsiniz...-Matta 5:13 ifadesi ile mana talebesine verilen sorumluluk oldukça açık bir sorumluluktur. Yani yüreğine edindiği Mesihi düzeye yeni doğuşu ile kişi artık içi dışı ile bütünleşmesinde dağın üstündeki bir kent gibi net görülebilir bir kişi olma durumundadır. Burada ikinci doğanın yani madde üstüne yükselmişliğin netliği söz konusudur. Kişinin olduğu gibi görünmesi ya da görüldüğü gibi olması dönüşüm ardından her güne indirgenmiş değişimin ilk ve en önemli ayağıdır. Dünyanın en büyük ikilemi kendi sınırlı algısında manayı da maddede açmaya kalkışması sonucunda ortaya çıkan yanılısamları gerçeği ile karıştırıp durmasıdır.

Işık, kendini karşılıksız sunan ve küçücük bir hüzmeleri ile bile karanlığı alt edebilen bir gerçekliktir. Kısacası sınırlandırılmış herhangi bir ışık ışık değil bir yanılısamadır. Bir başka deyişle değişim belli sınırlar içine sıkıştırılmış, üstü örtülmüş ve hiç kimse ile karşılıksızlık ilkesinde bir paylaşma oluşturmuyorsa asla bir değişim değildir. Mana yolu tad veren, kokuşmayı, çürümeyi engelleyen ve olgunlaştıran kişilerin yani mana talebelerinin yoludur. Aynı zamanda bu talebeler tepedeki kent gibi içi dışı bir olan,

bakıldıklarında oldukça sade algılanabilen, edinimlerini gizlemeyen ve herkese aydınlık sunan talebelerdir.

III.Tamamlama

Tamlık noktası

Tuz ve ışık olma gerçeğinde geline nokta adeta yaradılışın altı gününü aşıp yedinci güne ulaşma misali tamlık noktasıdır. Sonuç olmama yeniden yepyeni yaradılışlara sebep olma noktasıdır. Sanki ilk yaratılma gününde eksiklik fark edilmekte, sonra bu eksiklik içte hissedilmekte ve doğru bir eğilme ile yani kabul ile, gerçek arzulanmakta ve hemen ardından kaosun ıslaha dönüştürülüp değiştirilmesi hareketliliği ile iç dünya Yaratana form eşitliğine taşınmaktadır. Böylelikle bir anlamda maneviyat altı gün yaratılışı misali yaratılmakta ve yedinci günde ıslah, sulh ve salah işleyişinde yeniden Yaratanda yaratılmış yaratancık olma algısında mana talebesini sonuç değil sebep olmaya, karşılık beklemeksizin vermeye, yaratmaya taşımaktadır.

Bu anlamda tamlık noktası mana egemenliğinin mana talebesinde tam işler hale gelmesidir. Bir başka ifade ile söylemek gerekirse bu nokta, için barış ve esenliğinin dışın barış ve esenliği ile kucaklaşma noktasıdır. Bu noktada mana talebesi iki önemli ışımayı bir nişan gibi üzerinde taşır. Bu manaya talebelik esası ışımalarından biri her zaman “tuz olabilmek” ve bir diğeri ise “her zaman “ışık olabilmektir”. Tamlık noktasında talebe bu

iki ışığa ile artık saran Işıktaki Mesihî giyinmenin etkinliği ve yetkinliğini gönenmiştir.

Kadimin ötesi

Kadimin ötesi Yaratan'ın insanlık tarihinden öncesi anlamındadır. Çünkü kadim yani antik olan, eskinin eskisi olan kime göre, neye göre eskidir. Bu kadim kavramı insana göredir. O zaman burada Efendimiz Mesih'in çalıştığımız temeller ve ışık başlıkları altındaki bütün yaşam sunumları ile bizi taşıdığı nokta kadimin ötesi yani bir diğer anlamda öncesindeki Yaratan bilinçle bizi buluşturduğu noktadır. Tamlık noktası olan bu nokta kadimin ötesidir. Antlaşma dediğimiz "Yaratan'a halk, halka Yaratan olma" dediğimiz "olma" noktası burasıdır.

Mesih İsa bu nedenle *Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim-Mt.5:17* demektedir. Bu tamamlama daima madde olgusu içindeki insanı manaya taşıyabilmiş olma anlamındadır. Burada bir anlamda madde ile manayı algılamayı, mana ile maddeyi algılamaya dönüştürüp değiştirmek söz konusudur. Ve bir diğer tarafta bütünden gelen parçayı yeniden bütünle buluşturmak. Elbette böylesi iki zorlu dönüşüm ve değişimde insanın kaos algısında ıslah yönünde dönüşüp değişmesi kaçınılmaz olacaktır. Bütün bu içsel hareketlilik hali dar algıyı genişletecek olan içsel hareketliliktir. Ve dolayısı ile burada maddeye endeksli dar bilinç daha

geniş bir bilinçle toplumu da iyi yönde, esenlik yönünde zorlayacak olandır.

Yeninin ötesi

Kadimin ötesindeki buluşma bir anlamda varlık algısının üstüne çıkıp o noktada buluşma gibidir. Durum böyle olunca da yeni algısının da değişmesi elbette kaçınılmaz olmaktadır. Çünkü yeni aslında henüz bilinmeyen ama var olanın keşfinden başka bir şey değildir. Elbette yeni çok önemlidir. Ama yeninin ötesi ondanda önemlidir. Çünkü yeninin ötesi keşiflerin üstündeki bakış açısıdır. Bütünle kadim de buluşma misali bütünle geleceği, yeniyi kucaklamadır. Bir anlamda bu da varlık algısı üstünde görebilmeye başlamaktır. Burada *hiç kimse eski giysiyi yeni kumaş parçasıyla yamamaz. Çünkü yeni kumaş çeker, giysiden kopar, yırtık daha beter olur-Mt.9:16* örnekleme olduğu önemlidir. Çünkü bu örneklemede dar bilincin köleleştirdiği yeni algısına işaret vardır.

Bilgelik ortaya koyduğu işlerle doğrulanır-Mt.11:19 diyen Mesih İsa bu nedenle yeninin ötesi kavramını da yaşadığı dar alan ve algı toplumunun ötesine taşan bir yaşamla göstermiştir. Bu yaşamda *insan Şabat Günü için değil, Şabat Günü insan için yaratıldı-Mrk.2:27* düşüncesi işlerliktedir. Bu düşüncede esas olan insandır. Yaratan insanda açılırken bütün oluşturulmuş dinsel dogma ve uygulamaların aslında bir araç olduğu vurgusu bu düşünce ifadesinde oldukça nettir.

Tamlıkta tamamlanma

Tamlıkta tamamlanma hiç kuşkusuz kişinin kendine uyandırılması ile geldiği yeni uyanmış şuur haline işaret eden bir söylemdir. Yoksa tam olma kavramı da yine kime göre ve neye göre sorusu ile ele alınması gereken bir kavramdır. Yani Adem seviyesi Mesahi ediminde “suretsize suret olma” anlamında yepyeni bir içsellik seviyesine devrilmiştir. Ve bu da yine madde ve mana arasında gidip gelmeye devam eden bir yaşam için elbette bir süreçtir. Yani burada kullanıldığı şekli ile tamlıkta tamamlanma asla herşeyin bittiği bir noktaya değil herşeyin daha yeni başladığı ve esasına uygun bir şekilde işleyeceği bir noktaya işarettir. Ve bu noktada artık kadim ötesi buluşma ile yeninin ötesinde buluşma suretsize suret olma tamlığını yaşamda etkin kılar ve ardı ardına değişimlerin yaşamda yer almasına yol açar. Şimdi bu değişimlere şöyle bir göz atalım;

1.Yüreğin değişimi-

Yüreğin değişimi oldukça köklü ve zorlu bir değişim sürecini gerektirmektedir. Böylesi zorlu ve köklü bir değişim için elbette öncelikle yukarıdaki dönüşüm aşamalarının özellikle *düşüncenin yenilenmesi* aşamalarının aşılması esastır. Bu aşamalarla birlikte dönüşümün tuz, değişimin de ışıkla yer değiştirmeye başlaması ile geline mana egemenliği noktasında artık yüreğinde değişmeye başladığını görmek mümkündür. Yüreğin değişiminin en etkin belirtisi öfkenin aşağıya doğru çekilmeye başlamasıdır. Çünkü kişi özellikle algısını benliğe taşıdığı ve her tür madde ve mana değerlendirmesini benliğinde yaptığı konumda kendini

kaosun kucağına atabilmektedir. Bu nedenle tamlıkta tamamlanmanın yaşamda etkinliğine en büyük işaret kişinin öfke düzeyidir. *Kardeşine karşı öfkelenen kişinin yargıyı hak etmesi-Mt.5:12* bu anlamdadır. Bu daha önce çalıştığımız “temiz yürek” sözü ile ifade bulan seviyeden başka bir şey değildir. Yani öfkenin dahi yer alamadığı bir Yaratan sureti yürek.

2.Düşüncenin değişimi-

Elbette düşünce değişimi yukarıda çalıştığımız bütün konuların anlam kazanması iledir. Ama bütün anlattığımız mana talebeliği esaslarında olduğu gibi anlık değil tamlık bir süreçtir. Yani düşüncenin değişimi yüreğin değişimini yüreğin değişimi de yine sebepe sebep olma olgusunda yeniden bizi düşüncenin değişimine taşır durur. Fakat Mesih’in düşüncesinin bizde olması Yaratan ve Ben olgusunda olmanın yegane yoludur. Dünya üzerinde bir çok dini inanışlar, dogmalar kendi sınırlı algılarında şekillendirdikleri yap ya da yapma emirleri içinde kendi düşünce algılarını, etik algılarını kendilerine öğretip dururlar. Ama bunların çoğu sadece toplumların kendi yerel ve kültürel algıları içindeki kısıtlı görüşlerinin sonuçlarıdır. Ve sonunda hep sonuç olurlar. Yani bir anlamda dönüp dönüp yine aynı yere gelirler. Çünkü inandıkları, ahlak kabul ettikleri bir çok şey görecelidir. Yöreden yöreye değişen çok farklı düşünceler, algılar, anlayışlar, inanışlar vardır. Dolayısı ile insan evrenselle çevreselle değiştirir durur. Oysa *bir kadına bakıp onu arzulamak-Mt.5:27* aslında yap ve yapmalarla donatılmış inanç algısı için yargı içine girmektedir.

Mesele bir kadına bakıp onu insan kardeşim olarak algılayabilme yüksekliğidir. Düşünce tamlıkta tamamlanmada böyle bir değişim göstermektedir.

3.İlişkinin değişimi-

İlişkinin değişimi hiç kuşkusuz çevresel bakış açısını evrensele dönüştürüp değiştirebilmektir. Mana talebeliği esaslarında düşünce yenilenmesi nasıl özellikle ilk yüzyıl sorunları irdelenerek sunulmuşsa ilişkinin değişimi de yine aynı şekilde ele alınmış ve özellikle erkeklerin eşlerini bir meta gibi görmeleri irdelenmiş ve sürekli boşama olgusunun ne denli yanlış olduğu vurgulanmıştır. Dolayısı ile mana talebesinin geldiği yeni düzeyde en yakın ilişkilerden başlamak kaydı ile Mesih İsa'nın yaşamı ile çizdiği ilişki değişimi potasında bütün insan kardeşlerini kategorize etmeden görebilmesi esastır. Elbette tamlıkta tamamlanma kişinin kendi eşine, dostuna, komşusuna, halkına ve diğer bütün insanlara bakışının değişmesiyle tanımlanacak olan bir gerçeklik olarak karşımıza çıkacaktır.

4.Sözün değişimi-

Tuz ve Işık olmak artık dönüşüm ve değişimin yaşamda etkin olduğunun en güzel göstergesidir. Bu da diğer bütün mana talebesi esaslarında olduğu gibi elbette bir anda olabilecek bir olgu değildir. Ama hiç kuşkusuz süreçle işlemektedir. Fakat tamlıkta tamlığa doğru yürüyen mana talebesi için artık böylesi bir yürüyüşte *evet evet ve hayır hayırdır-Mt.5:37* bu dogmaların ötesinde bir içreklik anahtarıdır. Yaşam anahtarıdır.

Böyle bir anahtar edinmiş bulunan talebe için yüreğin, düşüncenin, ilişkinin değişmesi ne denli kaçınılmazsa sözün de değişimi kaçınılmazdır. Bir çok toplumda kişi kendi güvenilirliğini vurgulamak için birçok sözler sarfedip durmaktadır. Oysa bu sözlerin çoğuna kişinin kendisinin bile çoğu zaman inandığı söylenemez. Bu nedenle Mesihî düzeyde mana yoluna çıkmış bir kişinin bu tarz söylemleri terk etmesi de süreç içinde oldukça belirgin değişimlerden biridir. Bu söz değişiminin en güzel vurgusu da evet evet, hayır hayır olan ve *hiç ant etmeyen-Mt.5:35* olmaktadır.

5.Davranışın değişimi-

Daha öncede dediğimiz gibi *bilgelik, ortaya koyduğu işlerle doğrulanmaktadır-Mt.11:19*. Acılar yolundan mana yoluna doğru hareket eden bir Mesih talebesi için bu oldukça açık bir söylemdir. Çünkü yürek, düşünce, ilişki ve söz değişimi elbette talebenin hal ve hareketlerinde de bir çok değişime yol açacak olan bir durumdur. Bu durumda en büyük işaret kişinin reaktif yani her şeyde hemen sonuç olan, öfkelenen bir kişi olmaması, aksine proaktif yani öfkenin karşısında bile öfkeyi elden geldiğince iyiye, olumluya taşıyabilen biri olabilmesidir. Mesih İsa talebelerini böyle bir değişime taşıyabilmek için bu nedenle *ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin-Mt.5:38* demektedir. Burada direnmeme elbette sonuca sonuç olma şeklinde bir temelde söylenmiş bir söylemdir. Zira Mesih İsa'nın dönemin aşırı dincilerine ve o dönemin halkı ezen ve zulmeden işgalci yönetimine karşı mana direnişi oldukça açıktır. Fakat buradaki direnmeme dünyanın

anladığı şekilde bir direnmeme şeklindedir. Oysa esas direniş sonuca sonuç olmak yerine sebebe sebep olan yani daima kaosu ıslah eden ve daima esenlikle, barışla, insanı herşeye rağmen insan görebilmekle yapılan mana yolu direnişidir. Bu direnişte yaşamı, bol yaşamla kucaklamak, bütünde açabilmek esastır. Bu da davranış değişiminin en üst görüntüsüdür.

6.Anlayış değişimi-

Görüldüğü gibi mana yolu böylesine zorlu değişimleri içine alan bir dönüşüm yolu olduğu için bir çoklarının tercih ettiği yol değildir. Oysa Mesih İsa'nın yol, gerçek ve yaşam Ben'im diyerek kendini koyduğu YOL böylesine insanı esas olması gereken yere taşıyan YOL'dur. Elbette esas daima taklidinden daha kaliteli ve esas olduğu için de daha zorludur. Bu nedenle insanların aklına mana ya da içsellik geldikçe sığ dinsel dogma ve geleneklere takılıp kalmaları oldukça yaygındır. Ve bu nedenle Mesih İsa mana kapısının darlığından bahsetmekte ve her kendini Yaratanla bağdaştırmaya çalışanın bu kapıdan geçemeyeceğini söylemektedir. İşte anlayışın değişimi noktasında devreye *düşmanlarınızı sevin-Mt.5:44* girince bu yukarıda söylediklerimizi daha da bir netleştirmektedir. Ama tamlıkta tamamlanma yolu işte böylesi önemli değişim adımlarının atıldığı yol olarak yaşamı aktive etmekte, dönüştürüp değiştirmekte ve maddeyi mana ile buluşturup anlamlandırmaktadır.

7.Mükemmellik-

Mükemmellik manada yine maddi algı ötesinde bir anlam içermektedir. Mükemmellik çok defalar dile getirdiğimiz gibi aslında eksiklik farkındalığıdır. Matta 5:2’de Mesih İsa’nın *ne mutlu ruhta fakir olanlara, çünkü göklerin egemenliği onlarındır* sözlerinde anlam kazanan uyanmış bir şuur halidir. Böyle bir uyanma böyle bir farkındalık insanı insan olmanın ya da var olmanın ne anlama geldiğini ve neden var olduğunu sorgulatacak bir uyanmadır. Bu sorgulama Mesih İsa’nın *dileyin alacaksınız, arayın bulacaksınız, kapıyı çalın açılacaktır-Mt.7:7* sözleri ile talebelerinden özellikle istenilen bir sorgulamadır. Çünkü üstün egemenliği altta açılacaksa ve altın egemenliği üst gibi olacaksa böyle bir mana talebeliği mükemmelliğin talebeliğidir. Ve mükemmellik mükemmel olmayanda açılırsa dolayısı ile mükemmel olmayanda bu ışımda mükemmelliği edinmiş demektir.

B- UYGULAMA

Olmaya doğru

Mana Talebeliği Esaslarında temeller farkındalıkla, uyanması gereken içsel şuura farkındalıkla tarif edilmektedir. Bu farkındalık sonrasında eksikliğin netleşmesi sonucu içte oluşturulan arzu yani kap ise ışığı içte açmakta ve ışığın sürekli ışmasına neden olmaktadır. Bu iki aşama yani uyanma ve kap oluşturma aşaması aslında tamlığa doğmayı getirmektedir. Bu tamlık saran Işığın içselliği uyandırmasında Mesih'i giyinme olgusudur. Bu aslında tamlıkta “suretsiz suret olmaya” şuurlanma halidir ki, bu hal aslında tamlıkta tamamlanma olmakla birlikte yepyeni bir süreç başlangıcıdır. Yani tamlıkta yaşama süreci, bol yaşamı algılama, edinme, gönenme süreci. Yalnız bu süreç artık yapma kavramının terk edildiği olma kavramının ise yaşamı yönlendirdiği bir süreçtir.

I.Doğru uygulama

Temeller, Işık ve Tamamlama olgusu bizi artık olmaya yani meyvedar olmaya, ürün veren olmaya taşımaktadır. Olma her ne kadar yapma ile karıştırılsada yapmada dışsallık yani kime göre, neye göre sorusu olmaksızın birine ve birşeye göre yapma esastır. Oysa olmada daima kime göre ve neye göre sorusu temeldir. Yani temel, ışık ve tamamlama hali karaktere indirgenmiş bir olmayı, meyve veremeyi, tavrı davranışı getirmektedir. Bu mana talebeliği esaslarının yegane uygulama modelidir. Bu bir başkasını taklitle edinilmiş davranışlar bütünü sergileme hali değil, aksine kişi ile tamamen bütünleşmiş davranışlar bütünüdür. Zaten böylesi bir olma temeli üzerinde

yükselen uygulama karşısında kap oluşturacak ışıkları yöneltebilecek olan uygulamadır.

1.Dışa endeksli uygulama

Acılar yolu üzerinde ruhsallığı yaşama indirgeme daha çok dışsal ve görsel verileri taklit yolu iledir. Böylesi bir yaklaşımla kişi içsellığın doruklarını edinemediği gibi, gönenemediği ruhsallığı bir anlamda kendine bir kabuk oluşturma yöntemi olarak kullanır. Artık bu kabuk bu kişi için kendinden ayrılmaz bir parça oluşturmaktadır. Ve genellikle aşağıda sıralayabileceğimiz davranışları kendi konumunu korumak için yineler durur. Bu davranışları şöyle özetlememiz mümkündür;

- a.Kendini toplumdan ayırır. Görsellikte farklı olmayı seçer. Söz ve davranışları ile yargılayıcıdır.
- b.Toplumunu kendine endeksler ve kendi yerinin önemini vurgular. Böylelikle saygı beklentisindedir.
- c.Yerini, farklılığını ve saygınlığını sürekli kılabilen bir çok kuralı oluşturur ve yaşamına ekler.
- d.Sadece kendi ile aynı konumda olanların edinebileceği bir çok soyut değeri somut algılar.

2.İçe endeksli uygulama

Mana yolu üzerinde ruhsallığı yaşama indirgeme ise, daha çok içsel ve görsel olmayan verileri taklit yolu ile değilde gerçekten edinme yolu iledir. Bu nedenle başlangıçta saran Işığın işlevinde Mesih'i yüreğe alma ve yaşama indirgeme esası vardır. Çünkü surette suretsiz açabilmek mümkün değildir. Suretsiz suret olmak için kavramı yaşama edinmek esastır. İşte bu

noktada *doğruluğunuzu insanların gözü önünde gösteriş amacıyla sergilemekten kaçının-Mt.6:1* esası devrededir. Burada esas olan talebenin kendini boşaltmışlıkta esasla yani esas başlatıcı nedenle olan bağıdır. Üstün gücü “Baba” yani “ilk nedenin” sonuçta sebep olmak için ışması esastır. Bu gerçeklikte olmaya endekslenmiş olan Mana Talebesi Mesihi seviyesinde Yaratana’la form eşitliğinde genelde şu esaslara göre bir davranış sergileme durumundadır;

- a.Kendini toplumdaki ayırmaz. Görsellikte, söz ve davranışında kendi değerlerinde doğallığı seçer.
- b.Kendini toplumla endeksler ve değerleri ile toplumda yer alır ve yaşama saygıyı esas kabul eder.
- c.Yerini, doğallığını ve Yaratana ve yaratılmışı saygısını sürekli kılacak değerleri yaşama edinir.
- d.Bütün insanları farkındalığa ve uyanmış bir şuur haline taşıyacak bir çok soyut değeri pratik eder.

II.Esasa Uygulama

Temeller, ışık ve tamlığa doğru hareketi sürekli kılan belli başlı kadim uygulamalar, geldiğimiz mana noktasında, bizim ne kadar içe ya da dışa endeksli olduğumuzu aynadır. Bütün bu kadim uygulamalar, aslında bizi öze, esasa, daha doğrusu bizi maddi alanımızdan mana alanımıza taşımaya araçtır. Hem de kadim araçtır. Bu kadim uygulamaları şu şekilde sıralamamız mümkündür;

- a.Gönüldekini dile getirebilmek-Dışarı içle bir kılmak.
- b.Özle sürekli bağ kurabilmek-Boşaltma.
- c.Karşılıksızlık ilkesinde veren olabilmek-Boşaltmayı sürekli kılma.

d.Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek-Boşluk halini korumak.

e.Mana yolunda bütüne dahil olabilmek-Bir olma halini güne indirgemek.

Bu sıralama bizi esasa taşıyacak olan bir sıralamadır. Elbette bu sıralamada yaşamın doğallığı esası önemlidir. Yani Mesih'in gönenildiği yaşam içe endeksli bir yaşam olma kaydı ile bu kadim esaslarla kendi doğallığı içinde sürekli içsel yükselişe endeksli bir yaşam olacaktır.

a.Gönüldekini dile getirmek

Gönüldekinin dile gelmesi aslında *dışı yaratanın içi de yaratması-Lk.11:40* gerçeğinde için dışın bir olması ile bağlantılı bir gerçekliktir. Yani söylenen sözle yürek, yürekle söylenen söz birbirini esas anlamda tamamlayıcı olmalıdır. Mana talebesi, sonsuz yaşam algısını Yaratan'ı ve gönderdiği Mesih'i içinde açabilme ile ilişkilendirmektedir-Yuh.17:3. Bu bağlamda da içine edindiği Mesih seviyesini dili ile yani yaşamına uygulama olarak taşıyabilendir. İşte Mana Talebeliği Esaslarında en büyük tanıklık ya da dil ile ikrar dediğimiz kavram yaşamla tasdik edilen teorinin yerli yerinde pratiğe indirgenmesidir. Yaratan sözünün kişiye yakın olması ve kişinin ağzında ve yüreğinde olması ifadesinin esas pratikteki hali budur-Rom.10:8

b.Özle sürekli bağ kurabilmek

Özle sürekli bağ kurabilmek parçada değil ama bütünde hareket edebilmek demektir. Bütün insanın

esas yaratılma amacına geri dönmesi ile algılanabilecek bir içsel gerçekliktir. Bu için dışın bir olabilmesi gibi, parçanın yani kişinin bütünü ile yani kendini çevreleyen o muhteşem bilinen ve bilinmeyenle uyum içinde olması demektir. İşte bağ kurma bu noktada başlamaktadır. Bağ kurma aslında saran Işıkla gönenilmiş Mesihi seviyede yaşam sürebilmektir. Bu ibadet ve dua dediğimiz dini kavramlarla anlatılmaya çalışılmış ve daha doğrusu maddeye taşınmış bir durumdur. Ama esası kökleri daha derinde olan bir uyanıklık hali, bir uyanmış şuur halidir. Aslında burada esas olan kişinin kendisini boşaltabilmesi halidir. Çünkü ancak böyle bir hal içinde saran Işık ve dolayısı ile ince tatlı ses içsellikte kendini açığa çıkarmış olacaktır. Bu da özle sürekli bağ kurabilmeye temeldir. Her zaman sevinme, sürekli dua yani bütünü parçaya çağırabilme ya da üstü alta yaşama indirgeme ve dolayısı ile saran Işık Ruh'u asla söndürmeme anlamına gelmektedir. Ancak bu şartlarda günlük vakit ibadetinin değeri bir amaç değil, ama araç olması anlamında çok büyüktür. b.Mana yolunda bütüne dahil olabilmek

c.Karşılıksızlık ilkesinde veren olabilmek

Kendini boşaltma kavramı aynı zamanda vermeyi içeren bir kavramdır. Mesih İsa'nın kendini insanlığa sunması vermedir. Bunun gibi mana talebeliği esasları içinde verme bir anlamda yüklerin terki olarak algılanmaktadır. Bununla birlikte "hizmet etme" kavramının da içeriği yine vermeye endekslidir. Çünkü Mesih'in temel öğretisinde *karşılıksız aldınız, karşılıksız verin-Mt.10:8* vardır. Bu temel gerçeklikte

sol elin sağ elin ne verdiğini bilmemesi ve sizden bir şey dileyene verin , sizden ödünç isteyeniyi geri çevirmeyin tarzında bir çok öğretiyi, mana talebeliğinin temellerini oluşturmaktadır. Bu bağlamda için dışın bir olması, kendini boşaltma ve bu boşaltmayı sürekli kılma üç temel esasa uygulama prensibi olarak karşımıza çıkmış olmaktadır.

d.Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek

Acılar yolunda kişi daha ziyade hep içselliğini bedenine arzularına göre yönlendirme eğilimindedir. Oysa mana talebesi için olması gereken bunun tam tersidir. Yani beden kendini sürekli kendine kilitleyen bir anlamda kısıtlı algı ve işlevi olan bir sistemdir. Oysa mana yolu içindeki kişi için mana yolunu ışıtan saran ışık yani bütünü aydınlıktır. Bütünü aydınlığı ise mantık üstü iman edinimidir. Bu edinime göre bedenine ruha tabi olması alma arzusunun karşılıksızlık ilkesinde vermeye endekslemektir. Bu nedenle bu bedene göre kısıtlı algı içinde işleyen alma arzusunun durdurulması önemlidir. Çünkü bu durdurma büyük bir içsel ilerlemeyi, genişlemeyi de beraberinde getirecek demektir. Eğer bu anlayış üzerinde olursa böyle bir mana buluşması için oruç gibi bazı uygulamalar oldukça önemli ve etkin yardımcı unsurlar olacaktır. Ama yine esas bu uygulamaların amaç değil, araç olmasıdır. Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmede asıl olan *insanlara değil, göklerde O'lane* yani mantık üstü algıda olan o ilk başlatan nedenle bütünlük için oruç tutmak ya da bir takım fizik arzuları zaman zaman durdurabilmektir-Mt.6:18. O zaman için dışın bir olması, kendini

boşaltma ve boşaltmayı sürekli kılma ilkesine bu noktada bir de boşluk halini koruma ilkesi devreye girmiştir. Bu da daha ziyade bedenın arzularına zaman zaman isteyerek gem vurma şeklindeki uygulamalar bütünüdür.

e.Mana yolunda bütüne dahil olmak

Burada Mesihî seviyenin o en önemli kaynak noktası vurgulanmaktadır. *Nerede iki ya da üç kişi benim adıyla toplanırsa, ben de orada aralarındayım-Mt.18:20* o birliktelik noktasını vurgulamaktadır. Bu sözün öncesinde *iki kişinin dileycekleri herhangi bir şey için anlaşması* durumuna vurgu vardır. O zaman bu birliktelik sadece bir araya gelme ya da illa yüzde yüz aynı görüşte olmadan öte bir birlikteliktir. Bu noktada bir gönül birlikteliği Mesih seviyesinde *yeryüzünde bağlayacağınız her şeyin gökte de bağlanmış olacağı* şekilde bir Mesih gönlü birlikteliğidir. Yazılarda bu *Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleri* şeklinde ifade bulunmaktadır. Yalnız bu kendini kapatan bir birliktelik beden olma hali değil, *sevinenlerle sevinme, ağlayanlarla ağlama* ilkesinde genişliği bütün insanlığı kaplayan bir bütüne dahil değildir. Bu dahil olmada bir anlamda halka elbette her bir mana talebesi için önce kendi Yerusâliminden yani çevresinden, ait olduğu kendi küçük dünyasından başlayacak ama sonra Yahudiye'ye, sonra Samiriye'ye ve sonra dünyanın her tarafını kapsayacak bir biçimde bütüne dahil olma prensibinde genişleyip duracaktır.

III.Uygulamaya Kaynaklar Teori ve Pratik Birlikteliği

Teoriyi pratiğe taşımak her zaman manaya talebeliğin esasları içinde bir olmazsa olmazdır. Bu “on buyruktada” oldukça net bir konudur. İlk dört buyruk kişiyi Yaratan’la buluştururken yani bir anlamda teorinin kaynağı ile kucaklaştırırken diğer taraftan diğer altı buyrukle da bizi doğrudan pratiğe yani uygulamaya sevk etmektedir. Bunu özetleyecek olursak on buyruğun ilk dört maddesindeki teori şu sıralamada yer almaktadır;

1.Yaratan’ın tekliği yani bütünlük-karşında başka ilahlar olmayacak-Çık.20:3

2.Yaratan’ın eşsizliği yani suretsizlik-hiç suret yapmayacaksın-Çık.20:4

3.İsmindeki gücü yani tekrarsızlık-İsmini boş yere ağzına almayacaksın-Çık.20:7

4.Farkındalığın gücü-Sebt gününü takdis-Çık.20:8.

Görüldüğü gibi bu ilk dört maddede mana teorisi daha ziyadesiyle Yaratan insan ilişkisi üzerine inşaa edilmektedir.

On buyruğun diğer altı maddesinde ise pratiği yani esasa uygulamayı daha ziyadesiyle İnsan insan ilişkisinde görmek mümkündür. Bunu özetleyecek olursak on buyruğun diğer altı maddesindeki pratikte şu şekilde yer almaktadır;

5.İnsana, soyuna saygı-anne, babaya hürmet-Çık.20:12

6.Hayata saygı-Katletmeyeceksin-Çık.20:13

7.Bedene saygı-zina etmeyeceksin-Çık.20:14

8.Mülke saygı-çalmayacaksın-Çık.20:15

9.Hakka saygı- komşuna karşı yalan şahadet etmeyeceksin-Çık.20:16 ve

10.Özel hayata saygı-komşunun evine tamah etmeyeceksin-Çık.20:17

Bütün bunların ışığında baktığımızda teorinin pratiğe indirgenmesinin ne denli önem taşıdığını görmemiz mümkündür. Ama gerek teoride gerekse pratikte mana talebesinin yerli yerinde durması için hep o mantık üstü inanç dediğimiz Mesih'i içsellikte gönenme ve Ruh'un rehberliğine tabi olma ile Yaratanı içte açma esası şarttır. Bu içte açış fikri öğrenme ya da fikri kalıplara dökülmüş öğretileri zihne edinme değil tamamen maddi algının ötesinde içsellikteki tatlı sesi duyabilme ile alakalıdır. Böyle bir duyuş olmaksızın manaya talebeliğin söz konusu olması mümkün değildir. Çünkü bu Mesih İsa'nın *bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babamdır-Mt.16:17* sözlerinde ifade etmek istediği içsel bir olgudur. Bir olma olgusudur. Ve bu içsel açılmanın sonucunda da bu içselliği besleyecek temel kaynaklara yol açılmış olmaktadır. Zaten bu kaynaklar olmaksızın kişinin manaya talebelik etmesi ya da Mesih'te Yaratan'la form eşitliğine dönüşüp değişmesi söz konusu bile değildir. Çünkü teoriyi sürekli olarak pratiğe dönüştürüp değiştirebilecek olanlarda aslında bu uygulamaya kaynak teşkil eden esasa uygulamalar içinde yer alan kaynak uygulamalardır.

IV.İki temel kaynak

Esasa Uygulama içinde yer alan ve teoriyi sürekli olarak pratikte tutmaya teşvik eden iki temel kaynak

vardır. Bu kaynakların ne denli temel olduğunu görebilmek için sadece Mesih İsa'nın yaşamına bakmak yeterlidir. Bu kaynaklardan birincisi ve en önemlisi aslında üst aklı sürekli aşağıya çekmek için oldukça gerekli olan Özle sürekli bağ kurmaktan başka bir şey değildir. Bir diğeri ise maddeyi manaya değilde manayı maddeye rehber tayin edecek olan bedeni her zaman mana ile buluşturabilmektir. Şimdi bu iki esasa uygulamaya ve teoriyi pratikte açabilmeye temel kaynağı biraz açalım;

a.Özle sürekli bağ kurabilmek-Göklerdeki Babamız
Kablosuz ağ bağlantısı bir akıllı telefon için ne kadar önemli ise yaratılmışın da bütün ile yani Yaratana ile bağ kurması o denli önemlidir. Bu bağ kurma olgusu maalesef inançların kullandığı kelimelerle çoğu zaman oldukça dar anlamda algılanır olmuştur. Oysa bağ kurma aynı telefon misali insanı insan kılan varlığının bütün içindeki yerini belirleyici bir unsurdur. Her ne kadar ibadet ya da dua kelimeleri ile bu anlam ifadelendirilmeye çalışılsada anlam oldukça daralmaktadır. Oysa yazılara göre kesintisiz iletişim özellikle “bereketleme” ifadeleri ile verinin her içe alınışında dışa övgü şeklinde bir alma verme hareketliliğindedir. Ve bu durumda mana farkındalığı içindeki mana talebesine oldukça büyük bir uyanık şuur hali vermektedir. O zaman bağ kurma verilerin bize kadar olan bütün var oluş süreçleri ile birlikte değerlendirilmesi ve bu muhteşem işleyiş zincirinin farkındalığında bir anlamda bu zincire dahil olmadır. Ya da zincirde bir kopukluk oluşmaması için adeta o

muhteşem özü çağırarak ve içindeki iletişim kesikliğini yeniden sağlamaktır. İşte ibadet bu bağlamda açıldığında ve dua esas kendi anlamında yani “çağırma” anlamında açıldığında özle sürekli bağ devreye girmektedir. O zaman özle sürekli bağ kurmada;

a. Veriyi bize ulaşana kadar geçirdiği süreç içindeki serüveni ile algılayıp övgü sunmak

b. Bu süreç içindeki zincirin bir parçası olabilmek için ve bu zinciri kopartmamak için çağrıda bulunmak şeklinde algılanabilir.

O zaman bereketleme yani övgü ve dua yani çağırma bir anlamda bu iki noktayı kapsayan iki önemli bağ kurma aracı olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve bu iki önemli nokta sürekli olarak iki temel kaynaktan biri olarak esasa uygulamayı teşvik edip destekler.

Mesih Talebelerinin sorusu üzerine özle sürekli bağa araç olan dua için Mesih İsa aslında oldukça net bir örneklemede bulunmuş ve özle sürekli bağın araçlarından olan bereket ve dua konusunu meşhur “dağdaki vaazın girişinde” yani Matta 5:1-11’de ve 6:5-14’de oldukça net bir biçimde açıklamıştır. Özellikle “çağrı” yani özle sürekli bağ kurabilmede en büyük araç olan dua konusunda bu bölümde oldukça net bir yol haritası sunulmuştur. Mesih dönemin geleneksel uygulamasında genelde üçe bölünmüş olan gün içi ibadet ve dua uygulamasında sabah, ikinci ve akşam dualarında kadim uygulamada yer alan ve 18 bereket-“huzurda duruş” ya da İbranice tabiri ile “Amida” duası adeta burada mana talebesi için daha özet bir halde sunulmuş, ve bir anlamda bu dua aslında teoriyi

pratikte sürekli kılabilmede oldukça sade, anlaşılır ve uygulanabilir bir yol haritası haline getirilmiştir. Buna göre bu yol haritası şu sıralama üzerine şekillenmektedir:

1.Adın kutsal kılınsın-

Özle sürekli bağ kurmada araç olan dua yani çağrıda en hayati nokta hiç kuşkusuz çağrının kime olduğu noktasıdır. Bu nedenle “talebenin duası” olan bu önemli yol haritası “Ey göklerdeki Babamız!” seslenişi ile başlayarak aslında “çağrı” olma olgusunu daha ilk anda vurgulamış olmaktadır. Burada “gökler” aslında “mantık üstü imana” yani “edinim imanına” yani aklın algısının ötesindeki suretsize, üste, bilinmeze işaret etmekte “Babamız” ifadesindeki erillik ise her şeyi başlatan, yumurtayı dölleyen sperm misali o en üstteki, o en yüce olan ve algımızın ötesindeki “ilk nedene” işaret etmektedir. O zaman böylesi bir ilk nedene her ne şekilde hitap edilirse edilsin asıl önemli olan bu ilk nedenin adının her şeyden ayrı tutulmasıdır. “Adın kutsal kılınsın” ifadesindeki bu üstünde üstündeki unsuru alttaki hiç bir şeyle karıştıramayacak, benzetemeyecek şekilde ayırma vurgusu burada oldukça açıktır. Bu aslında Yaratan düşüncesinin çok net bir biçimde farkındalığına kendimizi çağırma ve böylelikle evrensel zincirin de farkındalığında yerimizi fark edebilmeye yoldur.

2.Egemenliğin gelsin-

Özle sürekli bağ kurmada ikinci adım ise Yaratan düşüncenin sürekli olarak alta yani aşağıya

çağrılmasıdır. Çünkü Mesih düşüncesinin bizde olması Adem seviyesi üstünde yani sürekli egonun kendi çıkarı için alması üzerine kurulmuş doğal haliyle insan seviyesinin üstüne çıkılmış olması demektir. O zaman böylesi Yaratanda yaratılmış yaratancık olabildiğimiz bir seviyede sürekli kalmamız için gerekli olan yegane şey hep üstün düşüncesini alta açabilmektir. Bunun içinde her tür düşüncemiz üzerine o en üstteki ilk nedenin yani Yaratanın düşüncesinin sürekli olarak çağrılması bizim sürekli olarak özle bağ kurabilmemiz anlamına gelmektedir. Bu nedenle manaya talebelik esaslarında özle sürekli bağ kurmak için “talebenin duası” üzerine kendine dua inşa eden talebe gerçekten de özle sürekli bağını kurmuş olan hakiki bir mana talebesi olmuş olacaktır.

3.Senin isteğın olsun-

Üst akla tutunmak yani Mesih’te Ruh’la bizde açılan o muhteşem Yaratan düşüncesinin farkındalığında o düşüncüyü sürekli alta davet etmek elbette küçük benimizin de büyük bene yani o muhteşem Yaratan’a eğilmesi ile söz konusu olacaktır. Burada bu üç adımda adeta üstün farkındalığında olan mana talebesinin üstü alta davet ederek böylesi bir davet önünde secde etmesi şeklinde ifade edilecek bir hakiki ibadeti de adeta ruh, düşünce ve bedenle dile getirmiş olmaktadır.

4.Gündelik ekmeğimizi ver-

Ekmek dünyanın her tarafında her bir insan için yaşama temel bir besin kaynağıdır. Burada bu ifade gündelik manevi ve maddi ihtiyaçların karşılanması

için dile getirilmiştir. Yani mana talebesi bütün ihtiyaçlarında o muhteşem evrensel zincir işleyişinin farkında olarak kendine gün içinde yetebilecek ve kimseye muhtaç olmayacak kadarını gönülden talep etmekte ve bunun için arzu oluşturmaktadır.

5.Bizi bağışla-

Özle sürekli bağ kurma aslında kanal olma rolümüzü doğala yani güncel yaşamımıza indirgememiz demektir. Burada kanal olmak eksikliğin farkındalığında, yüreğin nefsi inkar anlamındaki fakirliğinde açılacak olan bir olgudur. Elbette bunun içinde kanal olmamıza en büyük engel olan kendimizi tam görüp başkalarını suçlama eğilimini ortadan kaldırmak dolayısı ile başkalarını bağışlayabilmekten geçmektedir. Böylesi bir yaklaşımda öncelikle bizim bağışlamamız yani pratikte etkin olmamız teorinin alta çekilmesine güzel bir örnek teşkil etmektedir. Bu durumda Yaratan'dan akan tamlık eksikliğimizi farkındalığında tamamlamış olacaktır.

6.Ayartılmamıza izin verme-

Özle sürekli bağ kurmada araç olan içsel talebimizi çağrıya dönüştürmek yani dua inşaa etmek bu noktada artık “ihsan etmek için alma” prensibini bizde sabitlemiş olmaktadır. Çünkü ayartılmak mana yolunun bütün verilerinden yeniden acılar yoluna yani “alma arzusunun” etkinliğindeki yola geri çağrılmaktır. Bu nedenle mana talebesi sürekli olarak yüreğinde böylesi bir ayartılmaya karşı kendisini uyanık tutabilecek bir dua inşaa edebildiği sürece yürüdüğü yolun aksi istikametine doğru bir meyil göstermemiş olacaktır. .

Yaratan düşünce farkındalığı, bu farkındalıkta bu düşünceyi yaşama indirgeme çağrısı ve üstün işlemesine izin verme, gündelik ruhsal ve bedensel gereksinimlerde, eksikliklerimizin farkında bir daha yaratılmış düşünce seviyesine geri dönmeme talebi bu altı adımda bizi tam anlamı ile bütünde övgüye taşımaktadır. Bu yaşamın tamamını kapsayan öze sürekli bağ kurma noktasıdır. Övgü, yakarış ve şükran üçlüsü bu dua inşası içinde bir bütün oluşturur. Elbette burada esas olan böylesi önemli bir noktanın bir dinsel uygulama olarak ele alınması değil içerdiği anlamlarla birlikte içte açılıp yaşam boyu mana yolunda bol yaşama talep oluşturmasıdır.

b.Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek.- Gizlideki Babamız

Bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek aslında bedene yani bir anlamda toprağa esas sahibini hatırlatmak gibi bir durumdur. Çünkü sorun toprağın yani bedenin sürekli kendine endeksli bir yaşam döngüsüne kaptırılmış olması sorunudur. Böyle bir durumda döngü kişiyi kendine kilitler ve adeta kişi sadece bedenin arzularını algılar bir hale gelir. Elbette bu kısır döngü içinde bir anlamda sahip, patron bedendir. Oysa üç seviye Şabat bile bize sürekli olarak hatırlattığı her bir sureti orijinaline dönüştürüp değiştirmenin esas amaç olduğu gerçeğidir. Bu durumda o zaman beş esas uygulamaya iki temel esastan ikincisi olan bedeni her zaman mana ile buluşturabilmek, bir anlamda işleyiş zinciri içinde veri serüvenini fark etmek ve bu zincirin bir parçası olma

için çağrıda bulunma sonrasında bedeni form eşitliğine endekslenmektedir. Burada her tür veriyi ve veriyi alan sistemi orijinaline teslim esası vardır.

Kısacası dıştaki makro evren, o muhteşem varlık alemi farkındalığı içten dışa bereket ve dua ile ifade bulup dışa yansırken, Bu muhteşem veri zinciri ve zincir içindeki yerin farkındalığı da içteki derinliğin ve sessizliğin ihtişamında, bir başka deyişle gizlide olanın gücünde, sessizliğin sesinde ifade bulup içe yansımakta ve sonuçta içle dışın birlikteliğinde, form eşitliğinde Yaratan yaratılan form eşitliği ortaya çıkmaktadır. Bu elbette Mesih'i seviyenin marifetidir. Saran Işık Ruh'un o iç işleyişinde dış içte Mesih'le bütünleşir ve Yaratan yaratılarda açılır.

Bedeni her zaman mana ile buluşturmak öncelikle göklerde yani mantık üstü iman edinimi algısında bulunan ilk nedeni yani Baba'yı zincir verilerinde fark etmek ve zincirdeki yerimizi idrak etmekle çıkılan mana yolunda mümkün olabilecek olan bir iç uygulamalıdır. Bedeni mana ile buluşturmak yukarda da dediğimiz gibi bedeni esas sahibine yani manaya teslimden başka bir şey değildir. Bu temel prensipler doğrultusunda o zaman bedeni kaosu ıslah ve disiplinle olması gereken seviyeye taşıma anlamına gelen bu temel uygulamada yapılanları şu şekilde özetlemek mümkündür;

1.Sonlu olanı sonsuz ile buluşturmak.

Her şey orijinaline dönüşüp değişeceğine göre sonlu olan elbette sonluluğa ve sonsuz olan ise elbette sonsuzluğa dönüşüp değişecektir. O zaman kalıcı

olanın kalıcı olmayı yönetip yönlendirmesi elbette kişinin esası ile hareket etmesinden başka bir şey değildir. O zaman bedeni mana ile buluşmanın esasını bu prensip oluşturmaktadır.

2.İçi esasına dönüştürüp değiştirmek için boşaltmak.

Dolu olan herhangi bir boşluğu yeniden yeni ile doldurmak elbette mümkün değildir. Bunun için bedeni madde ile dolu olan bir varlığın manayı dilinde zikretmesinin de elbette bir anlamı olacak değildir. Burada esas olan ney içinde üflemeden kaynaklı o ince tatlı sesin çıkması için kamışın içinin boşaltılmasıdır. Bedeni mana ile buluşma esasları arasında boşaltma oldukça önemli bir yer tutmaktadır.

3.Bütün bu iç hareketliliği doğala indirgemek.

Sonlu olanı sonsuzla buluşturmak ve içi boşaltıp bu içsellik manayı yeniden doldurmak elbette çoğu karakter özelliklerimizi oluşturan içsel esaslar gibi soyut bir hareketlilik halidir. Ama maddi yaşam içinde olduğu gibi mana yaşamında da esas kalıcı olan, inandırıcı olan, gerçekten dönüştürüp değiştiren olan yapılan her uygulamanın içten, esastan, karakterden gelen uygulama olmasıdır. Çünkü o zaman uygulama gerçekten hem içe hem dışa etkin ve yetkindir. Bu nedenle Matta 6.bölümde oruç tutulduğu zaman surat asılmamasının gerekliliğine vurgu vardır. *Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız* ifadesi de zaten gizli olan Yaratan'ın gizlide olanı görmesi şeklinde bir içrek anlatımda bu yukarıda ifade etmeye çalıştığımız bütün

işsel işleyişin ne seviyede olması gerektiğine dair net bir öğreti olduğu kesindir. İç hareketlilik içte ve olduğunca kendi doğalında esas hedefe taşıyan hareket olacaktır.

4.İçi yalıtılmış halinde sahibine teslim etmek.

Elbette kişinin benliği ile dolu bir iç eninde sonunda sadece o benliğe teslim olunacaktır ki, bu döngüdür. Dar alan paslaşmasıdır. Oysa gaye için kendi yalıtılmışlığında, yani kişinin kendi çıkarı için almasından, önyargılarından ve kendi sebep sonuç ilişkilerinden yalıtılmış haldeki içi bütüne teslim edilmiş olacaktır. Bütün yani her şeyi kapsayan varlığı ile Yaratana teslim edilmiş içi esas orijinalinde orijin ışımalarında bir yaşam sergilemiş olan olacaktır.

5.Bilineni bilinmeyenle kucaklayıp bilmemeyi seçmek.

Bu da harika bir noktadır. Efendimiz Mesih İsa bile kendisine son hakkında sorulduğunda bilmediğini rahatlıkla dile getirebilmiştir. Bilinen ya da bildiğimizi sandığımız her şey kendi kavram derinliğinde ya da arka planında aslında bizim bilmediğimiz nice şeylerle çevrilidir. Başlangıç ve son olan görkemi içinde bilinen bilinmeyende bilinendir. Bu nedenle bildiğimiz kadar bilinip, bilindiğimiz kadar bilme ilkesinde her şeyi sahibine teslimde bilmemeyi erdem edinmiş olmakta bedeni mana ile buluşturan en büyük prensiplerden biri olarak karşımıza çıkacaktır.

Bu maddeleri çoğaltmak elbette mümkündür. Bu bağlamda ve bir anlamda ifade edecek olursak o zaman

Matta 5’i irdelediğimizde bize sunulan ve beş maddede özetlediğimiz esasa uygulama mana talebesini tam anlamı ile dönüşüm ve değişime taşımakta ve hatta bölümün sonunda verilen düşmanı dahi sevmeye ilkesine kadar kişiyi ulaştırmaktadır.

Özellikle Matta 6’da vurgulanan bu beş esasa uygulamaya yoksullara karşılık beklemeden verme ile pekiştirilen iki temel kaynak ise dua ve oruç olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunları içtenlikle uygulayanlara ise adeta göklerde hazineler biriktirmenin değeri vurgulanmakta ve kaygılanmamanın sırlarına işaret edilmektedir.

Bu oldukça açık bir biçimde mana talebesine esasa uygulamalar rehberidir. Adeta “göklerdeki Babamız” ifadesi bütün esasa uygulamaya bir anahtar kod oluşturmakta, “gizlide olan Babamız” ifadesi ise esasa uygulamalara iki temel kaynak için bir anahtar kod oluşturmaktadır.

C- İLERLEME

Edinim inancı bir teori pratik işleyiştir. Böyle bir işleyište teori Yaratanla bütünleşme ise, pratik bu bütünleşmede vakit geçirmeden hemen pratiğe geçmektir. Bu ilerlemeyi getiren önemli bir unsurdur. Mesih İsa'nın *kalk, şilteni topl, evine git*-Mt.9:6 ifadesinde aslında bu etkin işleyişi görmek mümkündür. Özellikle içsel ilerleme pratiğın kiři bazında ana indirgenmesinde kendini gösterebilecek bir gerçekliktir ve bu gerçeklik özellikle kişinin edinimidir. Bu Çıkış 24:7'de *Yaratan'ın her söylediğini yapacağız, dinleyeceğiz* cümlesinde de açıkça vurgulanmaktadır. Yaratan bilincin içte açılması için her şeyden önce “naase” yani “yapacağız” ve “nişme” yani dinleyeceğiz, bir başka tabirle öğreneceğiz şeklinde bir disiplin içinde olma esası bize kadimden hatırlatılmaktadır. Buna göre “ustayı alıştırma yapar” sözcüğü de yerli yerini bulmuş olur. Bu bağlamda ilerlemede ilk basamak bakış olgusunu değıştirmektedir. Çünkü Mesih İsa'nın ifadesiyle mana talebesi *dünyadan seçilmiş* olandır. Bu seçilme talebeyi mecazi manada dünya üstüne çeken bir seçilmedir. Mana talebesi *dünyadan olmamaya*-Yuh.15:19 seçilmiş ve çekilmiştir. O zaman bu noktada mana talebeliğine davet edilmiş, bir anlamda çağrılmış olan ve bu çağrıya uymuş olan kiři dünya üstü bir bakış açısında yola çıkmış olan bir kişidir. Bu anlamda mana talebeliğı esaslarına göre ilerleme, genelde insanın kendi kendini kandırma şeklinde bulunduğu bir dar alandan başka bir dar alana hareket etmesi değıldir. Pratiğın Teorinin zenginliğini kanıtladığı ve kişiyi bulunduğu konumundan kaldırması ve hatta bir daha aynı konuma

dönmeyeceği bir biçimde kaldırılabilmektedir. Dolayısı ile bütün bu hareketlilik kişinin bakış açısını dönüştürüp değiştirmesine bağlıdır. Temel kavramları yaşamına edinmiş ve esasa uygulamalarla zaten pratiği teori doğrultusunda günlük yaşama indirgeyebilmiş bir mana talebesi için ilerleme yani mana yolunda yani içreklikte ilerleme zaten kaçınılmazdır.

I.Bakış Açısını Değiştirebilmek

Hiç kuşkusuz göz en önemli ve değerli organımızdır. Bu yalnızca maddi anlamda değil, mana anlamında da gözün yani bakış açısının değeri tartışılmaz. Çünkü bakış açısı içimizi dışımızla, dışımızı içimizle bütünlemesi ya da ayırıştırması anlamında çok önemli bir rol oynar. Bu nedenle *gözünüz sağlamsa bütün bedeniniz aydınlık olur-Mt.6:22* ifadesi oldukça önemli bir ifadedir. Elbette bu yaşamın, dar yaşamdan bol yaşama dönüşüp değişmesi; yaşamın aynı zamanda anlam bulması açısından önemlidir. Burada esas söylenilmek istenilen talebenin bütünle buluşmasıdır. Bu da bir anlamda içteki mumun aydınlıkla buluşmasıdır. Yaşamda farklı bakış açıları olduğu kesindir ve her bakış açısı gerçekte bedeni, yaşamı, özellikle mananın yönetiminde maddenin aydınlanılabileceği bir yaşama dönüştürüp değiştirebilecek değildir. O zaman bizim bizi esas içi dışa dışı içe taşıyabilecek bakış açısını ayırt edebilmemiz gerekmektedir. Ve ne yapıp yapıp o bakış açısını bakış açımız yapabilmemiz yaşamsal derece önemlidir.

1.Bakış açısını maddeden manaya çevirebilmek

Daha önce çalıştığımız gibi esasa uygulamaların ana kaynağı olan iki temel kaynak yani özle bağ kurma (dua) ve maddeyi mana ile buluşturmak (oruç) bizi mana hazinelerine ve kaygısızlık temelinde olmayan bilinçli bir kaygılanmamaya taşımaktadır. Kısacası mana talebesi için içsel yaşam birbiri ile zincirlemesine ilişki içinde bulunan bir yaşamdır. Bir anlamda halkanın bir tanesini uygulamaya almak aynı zamanda diğer halkalarında uygulamaya dahil olması anlamındadır. Hepimizin net olarak bildiği gibi bedene endeksli olan günlük yaşamda daha çok bakış açımız hep maddi algı üzerindedir. Bu nedenle maddi edinimle bakış kişiyi sürekli olarak küçük ben algısında bir çıkar temelli alma arzusu etrafında döndürür durur. Kadim yazılarda Akan buna güzel bir örnektir. Kendi çıkarı için alma arzusunun büyüklüğünde Akan sonunda hem kendini hem de etrafındakileri de bitirmiştir-Yeşu 7.Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Mesela, yine yazılarda herkesin malını mülkünü ortaklaşa paylaştığı bir dönemde maddeye olan tutkuları nedeni ile sattıklarının yarı gelirini kendilerine saklayıp yalan söyleyen Hananya ve Safira'da bu duruma güzel bir örnek oluşturmaktadırlar-Elç.İşl.5. İbrahim, Eyüp, hatta Davud gibi kadim yazılarda bahsi geçen önder kişilere bakıldığında aslında sorunun zenginlik olmadığı ama zenginliğe bakış açısı olduğu oldukça net bir biçimde gözler önüne serilmektedir. Sorun daha önce de değindiğimiz gibi maddenin manaya hakimiyeti ve manayı yani sonsuzu sonlu ile dönüştürüp değiştirmesidir.

a.Madde sürekli olarak kalıcı değildir. Dünya üzerinde elle tutulabilir hiçbir şey kalıcı değildir. Bu nedenle maddeye tutku, sonlu olana tutkudur. Ve sonuç daima hüsrandır. Oysa esas olan kalıcı, sonsuz olandır. Sonsuz olansa soyuttur. Zaten sorun burada başlamaktadır. Çünkü somut yani görünür olan bize kalıcı olanmış algısı oluşturmaktadır. Oysa sevgi görünmez ama eğer gerçekse kalıcıdır. Ama gençlik ise özellikle fizikle ifade bulan bir gerçekliktir ve kalıcı değildir. O zaman maddeye, bir diğer deyişle elle tutulabilir şeylere indirgenmiş bakış açısı da aslında kalıcı olmayan bir bakış açısıdır. Madde yittikçe bakış açısında kendisini yeni bir maddeye indirgeme gayreti içine girer. Bir başka deyişle bu tarz bakış açısı sürekli değişken, temelsiz bir bakış açısıdır.

b.Madde kişiyi dünya ile kısıtlar. Dünya görünmeyende görünen parçadır. Oysa evren içinde dünya sadece hiçlik düzeyinde bir noktadır. O zaman bu açıdan bakıldığında günün bütün maddi tutkuları, özellikle para ile, mal mülke olan her tür tutku ilişkisi, bunlara bağlı olan “benin kendi çıkarı için alma arzusunun büyüklüğü” kişiyi bu dar alana kenetler durur. Hatta böyle kişiler için mucize sadece “ben arzusunun bitmek tükenmek bilmez çıkar için edinmesine bağlı” günlük maddi edinimlere, bir anlamda çıkarılara endeksli olgular, olaylardır. Yani sanki evren sadece yaşanılan anın maddeye endeksli getirileri ya da götürüleridir. Bu tarz bir bakış açısında dar alan bakış açısından başka bir şey değildir.

c.Madde tatminsizliğe tatmindir. Yani kalıcı olmayana tutku, görünene endeksli bakış açısı esas yaratılıştaki arka planı hep görmezden getirdiği için tatminde doğal olarak o hep kabuk seviyesinde kalır. Yani madde maddenin dar alanında anlık tatminle yetinmek durumunda kalır ve bu bir müddet sonra yeniden tatmin arayışına yol açar. Dolayısı ile kişi durmak bilmez ve doymak bilmez bir tatmin alma arzusu içine sıkışır kalır. Bu döngü oldukça yorucu, düşünme ve hissi sürekli aynı seviyede tutan, oldukça takıntı oluşturan bir olgudur. O zaman böyle bir bakış açısı bir türlü doyumuna ulaşamayan tatminsiz bir bakış açısıdır.

d.Madde köleleştirir. Sonlu olana tutku, görünende bizi dünya ile kısıtladığı için bir müddet sonra tatminsizlikte bizi maddi algıdan maddi algıya sürükleyen bir iç efendi olmaya dönüşür ve değişir. İşte bu insan için hüsrandır. Çünkü bir yanda maddeye endekslenmiş çıkar için alma arzusu diğer tarafta bu alma arzusunun tatmini için gerekli olan yine maddeye endekslenmiş alabilme materyalleri kişiyi cendereye sokmakta ve hatta kendi içselliğinde bir ilizyon, bir yalan döngüsü oluşturup yeniden ve yeniden kişiyi yine bulunduğu konum içinde kendini yinelemesine neden olmaktadır. Bütün bu dört maddeye baktığımızda ilerleme için dünyaya bakış açısının ne denli dönüşüp değişmesi gerektiğini görmek mümkündür. Gerçekten maddi bakış açısı tek bir kelime ile ifade etmek gerekirse tamamen dar alan bakış açısıdır. O nedenle

maddi edinimle bakış açısı hiç kuşkusuz dar alan bakış açısıdır. Yani sadece görme ile bağlantılı bir görüş, renkleri, ayrıntıları, en boy farklılıklarını algılayamayan, göremeyen bir görüş sağlam olmayan bir görüştür. Dolayısı ile bedeni aydınlatmak yerine bedeni yanıltan, ilizyon algıya sürükleyen bir gözdür. Bu durumda esas olan bu kalıcı olmayan, kişiyi dünya ile kısıtlayan, tatminsizliğe tatmin olan ve köleleştiren edinimle bakış açısının bu dört maddenin tamamen zıttı olan diğer dört madde ile dönüştürüp değiştirmek bir mana talebesi için ilerlemenin temel adımlarından biridir. Yani sürekli olarak kalıcı olan, kişiyi dünya ile kısıtlamayan, sonsuz tamine ve özgürleştiren edinimle bakış açısı mana talebeliği için esas olan bakış açısıdır. Bu tür bir bakış açısı manevi edinimle bakış açısıdır. Maddi edinimle bakış açısı daha önce de dediğimiz gibi bir dar alan bakış açısıdır. Dünyaya dünya içinden ve sadece insan düzeyinde bir bakış açısıdır. Oysa manevi edinimle bakış açısı tam anlamı ile bir geniş alan bakış açısı olduğu gibi dünyaya dünya içinden değil de dünya üzerinden ve elden geldigince Yaratan düzeyinde bir bakış açısıdır.

2.Bakış açısını kaygıdan güvene çevirebilmek

Bilinmezin içinde bilindiği varsayılan maddi dünya algısında insan, aslında kendi küçük dünyasında oldukça güvensiz bir yaşam sürmektedir. Böylesi bir yaşam algısı içinde yaşayan insana *ne yiyip ne içeceğiz diye, ne giyeceğizi diye kaygılanmayın-Mt.6:25* gibi bir cümle kurmak ilk bakışta gerçekten çok da mantıklı gelmemektedir. Oysa bu sözlerin arkasında verilme

istenilen mesaj kendi küçük dünyası içinde yalnızca kendi benliği için almaya endekslenmiş olan insana verilmek istenilen bir mesaj vardır. Çünkü yemeğe ve içmeğe ya da giyinmeye endekslenmek kişiyi ister istemez kaygıya taşıyacak olan bir bölünmüşlük işaretidir. Yani yalnızca arzunun özellikle maddeyi idrak içindeki haykırışlarında beklenti anlık tatminden öteye bir beklenti olmayacaktır. Dolayısı ile bu da sonuçta sonlu olmanın getirdiği kaybetme korkusunda sadece kaygı dolu bir bölünmüşlük dünyasında yaşam sürdürmeye çalışmak anlamına gelecektir. Oysa kaygı çekmemeğe davette kişinin madde içine kendini gömüp parçalanmadan bir yaşama doğru çekilmesi gibi bir mesaj vardır. Çünkü mananın bilinmez bütüne hakim olan varlığında kendine yer bulan kişi hiç kuşkusuz bütünüle kendini bütünleyen kişi olacaktır. O zaman kendini bütünde tanımlayan insan bütünde hiç olmakla bütünün kendisini taşımasına da izin vermiş olacak ve bu anlamda kaygı çekmesine, en azından dünyadaki herkes gibi kaygı çekmesine bir neden kalmamış olacaktır. Diğer taraftan kendini kendi benliği için alma arzusuna endekslemiş kişi ise bir şey olma, olabilme, var olabilme kaygısı içinde bütünü kendi küçük, parçalanmış benliğinde taşımaya kalkışacaktır. İşte o zaman da kaygı çekmek bu kişi için artık soluk alıp vermek kadar kaçınılmaz bir gerçeklik olacaktır. Oysa yaratılış gayesinde kişinin Yaratandan haz sonsuza dek haz alması ve aynı şekilde varlığı ile ve hazzı ile Yaratana suret olma gerçekliğinde sonsuza dek yüceltmesi söz konusudur. O zaman samimi bir mana talebesi için bakış açısının güven üzerinde olması

esastır. Aksi takdirde kaygılarla dolu bakış açısı mana talebesini yolunda ilerlemekten alıkoyacaktır. Bu durumda-

a.Suretsize suret olma bilinci kaygılarımızın en aza indirgenmesi için saran Işıkla bize verilmiş olan en önemli içsel gücümüzdür. *Beni kuvvetlendirenin gücünde her şeyi yapabilirim-Fil.4:13* ifadesi aslında bize bu gerçeği çok net bir biçimde hatırlatmaktadır. Çünkü *içimizde var olan dünyadan üstün olandır-1.Yuh.4:4*. Bu bakış açısında eğer Yaratan bizde, şeklindeki makro kozmozla mikro kozmozla bütünleyebiliyorsak kaygıları en azda yani olması gerektiği şekliyle yaşamda tutmamız artık kaçınılmazdır. Hele hele bu kaygıların bir çoğunun sadece benlik için alma arzusundan kaynaklanan kaygılar olduğu da düşünülürse böylesi üst bir bilinç ediniminde Yaratan'la bütünleşmede bu bedensel ve ruhsal kaygıların büyük bir çoğunluğu ister istemez kaybolup gidecek ve kişi suret olmak için yaratılmışlığının gayesinde bir yaşama doğru adım atmış olacaktır.

b.İmanı edinim imanına taşımak da kaygılarımızın en aza indirgenmesi için bize verilmiş olan en önemli yaşam armağanıdır. Çünkü edinim imanında Mesihte ve Ruhta göklerde olan Baba ifadesi ile ifade bulan mantık üstü başlatıcı eril neden ile gizlide olan Baba ifadesi ile ifade bulan mantık üstü başlatıcı eril neden, içimizde ve dışımızda varlığında bizde bize yaşam kaynağını sunmakta ve kendini bizde içsellüğümüzde

zaten ifade edip durmaktadır. Bu durumda “yatağını topla ve kalk” gerçeğinde iman kr krne dogmalara iman olmaktan çıkıp yaşamda bütün etkin işlevleri ile işleyen harikalar sisteminin bir açılımlı olmaktadır. Bu durumda Yaratana inanan değil, Yaratanı herşeyden önce kendinde bilen, kendinde açabilen bir mana talebesi ortaya çıkmaktadır.

c.Grneni grnmeyende aamak da yine kaygılarımızı en aza indirgemek için bize verilmiş olan en önemli çalışma aracıdır. Bu bir anlamda sonlu olanı yani maddeyi sonsuz olanda yani bizce tam anlamı ile keşfedilemeyen manasında açmaya gayret etmektir. Bu elbette her görünen verinin göründüğü gibi olmadığı ve bizim nyargılarımıza maruz kalmasının da çoğu zaman anlamsızlığı anlamına gelmektedir. Dolayısı ile çoğu kaygılarımız hep görünenle kısıtlı kalan dar alan bakış aılarımızdır. Oysa Mesih’in kurtarışında Mesih’i ediGnen yürek saran Işık Ruh’un da rehberliğini algılar olmuştur. Bu bağlamda yürek artık görüneni grnmeyende atığında bir anlamda objektif bir bakış açısına doğru hareket ettiği gibi, kötü gören gözü de kr etmiş ve daha da ötesi kendini yaşadığı anla bütünleştirmiş olur.

İşte bütün bunların ışığında mana talebesi bakış açısını kaygıdan güvene çevirmesi ile bir anlamda da dünyasını değiştirmiş olmaktadır. *Yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter-Mt.6:34* sözleri doğrultusunda bir anlamda hareketsizliğe hareket diyebileceğimiz bir dinginlik ediniminde talebe

dünyaya bakışını spiral bir biçimde yukarıya yani mana yolunda daha da ileriye taşıyabilmiş olacaktır.

3.Bakış açısını olumsuz içsel yargıdan olumlu içsel yargıya çevirebilmek

Yargı aslında önyargılarla pekişmiş bir sol kolon işlevidir. Yani kaosu ıslah demek olan merhamet bakış açısının karşısında yer alan işlevidir. Aslında her ıslah adımı, her üretimle sonuçlanacak olan işlevimizde sol kolon adeta bir sorgulama mekanizmasıdır. Yaradılışımızda her bir noktamızın bir yeri olduğu muhakkaktır. Yargı tarafımızda elbette olmazsa olmazlarımıza dahildir. Ama önemli olan bu işlevimizi her şeyde olduğu gibi nasıl kullandığımız önemlidir. Böylesi bir işlev “benlik için alma arzusu” yönlendirilmesinde mi, yoksa “karşılıksız verme” eğiliminde mi kullanılmaktadır. İşte sorun budur. Çoğunlukla bu bakış açısı elbette kişinin kendini kendine kitlediği bir algıda yani Adem düzeyi dediğimiz o benlik için alma seviyesinde hep “benlik” doğrultusunda kullanılmaktadır. Oysa Mesih seviyesinde yargı “karşılıksız verme” yönlendirilmesinde olumluya yargıdır. Yani parçanın yararına değil, bütünü yararınadır. O zaman bu noktada samimi bir Mesih talebesi için yaşamın her noktasında karşıya bakış daima pozitif bir yargı çerçevesinde olmalıdır. Bu talebeliğin esasıdır. Kişi nasıl yargılsa bumerang etkisindeki sistem işleyişinde kendisinde aslında aynı şekilde bir yargıya maruz kalacaktır-Mt.7:2. Bu bir anlamda kaçınılmaz bir sonuçtur. Bu nedenle kişinin bir anlamda günün ve gün içinde tüm ilişkilerin getirilerine

ek dosya yani negatif yargı bakış açısı olmaksızın yaklaşması Mesih talebeliği esaslarından olup kişiyi gerçekten Işığa etkin bir biçimde kanal kılacaktır.

II.Açı değiştirmede iki etken

Mana yolunda ilerlemenin ilk temel taşı yukarıda değindiğimiz gibi bakış açılarının değişmesidir. Özellikle maddeyi manaya, kaygıyı güvene ve olumsuz içsel yargıyı olumlu içsel yargıya taşımak kişiyi mana yolunda yolla bütünleşmesine neden olacaktır. Görüldüğü gibi mana talebeliği esasları için Mesihi öğretişler bütün temel kavramları ve anahtarları birbirini tamamlayan manevi yol haritaları olarak sunmaktadır. Bütün bunların ışığında bu konuda da talebeye düşen seçme özgürlüğünü gerçek seçme temelinde seçmesidir. Çünkü insan bazen kendi içsel yanılgılarında, yanılsamalarında seçer. Mesela aslında kişi öfkelenmeyi bir anlamda kendi seçmektedir. Çünkü öfkelenmek bir sol kolon işlevidir. Ama oldukça olumsuz bir işlevidir. Öfkelenen kişi kendisi için en kolay olanı yani öfkeyi seçmiştir. Oysa mana talebesi için esas olan öfkelenmemeyi seçmek olmalıdır. Aynen burada olduğu gibi yaşamın hemen hemen her noktasında seçebilmemiz çağrının muhteşemliği teşviğinde olmalıdır. Yani bu seçimde kendi kendimize kitlediğimiz kendi benliğimiz rol almamalıdır. Aksine Yaratan'ın o bütünle kendisini ifşa eden, açığa çıkaran görmemizde Yol'u seçmemiz esas olmalıdır. Efendimiz Mesih'in oldukça net ve sistematik mana öğretişlerinde ise bu seçimin etkin ve manada olması için yine bize bir yol haritası çizilmiştir. Bu harita da etken iki unsur

oldukça nettir; bunlardan ilki “dilemek” diğerk bir deyişle tam anlamı ile bir “niyet oluşturmaktır”. Diğerk etken ise “kişinin kendisine yapılmamasını istediğini kendisinin de yapmaması” ilkesidir.

a.Dileyin- Dileyin size verilecektir-Mt.7:7 oldukça önemli bir mana yolu yaşam anahtarıdır. Çünkü bakış açılarımızın gerçekten değışmesini istememizde de dilemek, niyet etmek, kararlılıkla hareket etmek oldukça önemlidir. Mesih İsa'nın ilerleme yol haritasında özellikle bakış açılarımızın değışmesine ilişkin iki etkenden ilki dilemektir. Aslında “özle bağ kurma” kavramı ile dilemek temelde ortak unsurlardır. Talep etme yüreğinin en güzel şekli ile dile geldiğı hallerdir. Eğer ben temel kavramlar üzerinde, uygulamalarla mana yolunda devam ediyorsam mana yolunda ilerleme de elbette kaçınılmaz olacaktır. Ama burada da iki etkenin hep devrede olması mana talebeliğı esasları içinde yer almaktadır. Bunun da ilki hiç kuşkusuz “dilemek”, talep etmektir. Talep etmek niyetle bağlantılıdır.

b.Yapın-Nasıl davranılmasını istiyorsanız, siz de öyle davranın-Mt.7:12 oldukça önemli bir anahtar öğreti ve etkindir. Bu öğreti 1.Empati 2.Hassasiyet 3.Ötekileştirmemek 4.Saygı 5.Tolerans 6.Saygı ve 7.Sevgi içeren bir öğretilir. Bol yaşama gerçekten anahtardır. Yapılmasını istenileni yapmak değil, yapılmamasını istenileni yapmamak şeklinde kişiyi daha bağlayıcı bir öğretilir. Dolayısı ile bu öğreti bakış açısını değıştirmede dilemekle birlikte gerçekten etkin bir “hareketlilik” halini yaşama indirgemiş olmaktadır.

III. Açı Değiştirmede İki Temel Yol Algısı

Mana talebeliği esasları içinde temel kavramlar üzerine inşa edilen teori pratik ilişkisinde hemen yaşama indirgeme bizi mana yolunda ilerlemenin kapısına taşımaktadır. Mesih seviyesinde Ruh'un rehberliğini yaşamın her anına indirgeyen talebe bu noktada artık dünyada yollar değil Yol gerçeğini edinmeye başlamıştır. Bu yolları iki yolda özetlemekle bizi YOL'a taşıyan bir yol algısıdır. Yıkıma götüren kapı ve yaşama götüren kapı ile bu yol tarifine bir başlangıç noktası tayin edilmiş ve kişinin tek özgür irade alanı olan bu iki kapıdan birini seçmesi ile aslında yolları madde ve mana şeklinde iki temelde toplamıştır. Geniş kapı hiç kuşkusuz kişisel arzuların, benlik için alma arzusunun doruk yaptığı insana endeksli bir yaşamı seçenler için olan kapıdır. Dar kapı ise benlik için almayı terk edip, karşılıksız vermeye endeksli bir yaşamı seçenler için olan kapıdır. Biri bedene endeksli, diğeri ruha endekslidir. Biri maddedir, diğeri manadır. Biri kişiyi kişiye kilitlediği için çok kişinin seçtiği ama acılar yoluna açılan, anlık hazlara açılan kapıdır. Diğeri ise kişiyi bütüne endekslediği için az kişinin seçtiği ama mana yoluna açılan, tamlık hazlara açılan kapıdır. Bu nedenle Mt.7:13-14'de "yıkıma götüren kapı geniş...yaşama götüren kapı dardır" ifadesi kullanılmaktadır. Yaşama götüren dar kapı meyvelerinden tanınan insanların geçtiği kapıdır-Mt.7:16. Kişinin sevgisi, sevinci, esenliği, sabrı, şefkati, iyiliği, bağlılığı, yumuşak huyluluğu ve özdenetimi- Gal.5:22-23 bu meyvelerin varlığının

göstergesidir. Bu meyvelerin arkasında da sonsuzluk algısının netliği göze çarpmaktadır.

Sonsuzluk Bilincinde Temellenme

Öyle ya da böyle bu iki yol algısında esas sonsuzluk bilinci üzerinde şekillenmektedir. Çünkü acılar yolundaki kişi için sonsuzluk dünya içinde kazanılan bir olgudur. Mana yolunda olanlar için ise zaten sonsuzluk içinde olan insan Mesahi düzeyde sonsuzu da gönenmenin farkındalığındadır. Zaten iki temel yol algısında YOL'a indirgenmiş bol yaşam bu noktada devreye girmektedir. Aslında temel kavramlar, uygulama ve ilerleme bölümlerini açtığımızda insanı acılar yolundan mana yoluna taşıyan kurtuluş öğretisi hem belli bir düzende kişiyi bulunduğu noktadan esas olması gereken yere yani sonsuzluk bilincine taşımaktadır.

Temel kavramlarda-

- a.Karanlık Işık farkındalığında dönüşüm ve değişime davet edilmiş,
- b.Yola rehberlik için bir yol haritası verilmiş, (Dağdaki Vaaz)
- c.Dönüşüm tuz örneği, değişim ise ışık örneği ile pekiştirilmiştir.
- d.Dönüşüm değişim alanları net bir biçimde tarif edilmiş,
- e.Dönüşüm ve değişim halinin kalıcılığı için beş esas uygulamaya işaret edilmiş,
- f.Esasa Uygulamada iki temel kaynağa vurgu yapılmıştır. (Dua ve Oruç)

Bir anlamda bu yedi adımda özetlenmiş bir sistematik ile Mesih Talebesi Esasları samimi Mesih talebesini sonsuzluk bilincine taşımıştır. İşte burada görüneni tercih geniş kapının etkin tercihine nedendir. Oysa görünende görünmeyene işaret eden ve sonsuzluk bilinci farkındalığını sunan dar kapı ise elbette Suretsiz Suret olduğunun farkında olabilen bir içsel seviyeyi gerektirmektedir. Dolayısı ile bu kapıdan geçiş herkesin tercih edeceği, seçebileceği bir geçiş değildir. Oysa dar kapı her Suretsiz Suret olmak için yaratılmıştır.

Yaşama giden yolda ölüme giden yolda aslında insanlık önüne serilmiştir-Yer.21:8 sözleri bu gerçeğe işaret etmektedir. Bu iki seçenek özgür irade önündedir. Ve onun seçiminde kişi ya dar kapı geçişine ya da geniş kapı geçişine yönlenecektir. Bu insanın ruhsal yürüyüşünü seçme alanıdır. Yerçekimi ve zaman arasında sıkışmış insan için aslında bu acılar yolu ve mana yolu dışında bir seçim özgürlüğü olduğu tartışmalıdır. Bu nedenle Mesih İsa iki kapıdan-iki yol, iki ağaçtan-iki öğretmen, iki tür yaklaşımdan, iki tür dindarlıktan, iki tür temelden, iki tür inşa edişten bahsedip durmaktadır..

IV. Açı değiştirmede iki tür yaklaşım

İki temel yol algısında eninde sonunda varılacak nokta hiç kuşkusuz tek yoldur. Bu yol ya acılar yolunda “doğal insan” haliyle kişinin devam etmesi ya da “ruhsal insan” haliyle kişinin mana yolu üzerinde yerini almasıdır. Elbette kurtuluş mesajı Mesih’in kurtuluşunda ve Ruh’un rehberliğinde “Yol, gerçek ve yaşam

Ben'im" ifadesinin ışığında "mana yolunu" tek yol olarak ortaya koymaktadır. Bu yol, sonsuzluk içinde sonlunun sonsuzluğu içine edinmesinde kişiyi Yaratan'la form eşitliğine taşıyan yegane yoldur. Ama her şeyde olduğu gibi bu iki tür yaklaşımda da ilizyon ve gerçek arasında oldukça ince bir çizgi vardır. Mesih İsa "bana Rab, Rab diyen değil, göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren" göklerin egemenliğine girecek-Mt.7:21 sözleriyle bu ince çizgiye oldukça net bir biçimde işaret etmekte. Yani sözde edinim imanının sadece dışsal ve kültürel olduğuna net bir vurgu vardır. Esas edinim imanını, esas insanda beklenen mana seviyesi özde edinim imanındır. Özde edinim imanında ise kişinin içselliğinin dışsallıkta kamil insan olarak ışıması söz konusudur. Yani hakiki bir Mesih talebesi bir kalıp inanç algısı, şekil, model ve görüntüsünün vitrin oluşturduğu bir yaşamı sergileyen değil aksine kendi doğasında edinim imanını idrak edip yaşamına edinen kişidir. Yani edinmek ile sergilemek arasında oldukça fark vardır. Birisi içe edinilmişliğin doğallığı diğeri ise içe giydirilmeye çalışılmışlığın kimi zaman hiç de uymayan görüntüsüdür. Ve bu istensede istenmesede insanlarda bir ikilem, bir uyumsuzluk ve hatta kimlik kaybına neden olmaktadır. O zaman açı değiştirmede iki etken, iki yoldan sonra, iki yaklaşım açısında önemli bir yer tutmaktadır. Dilemek ve yapmak, yani mana öğretisini hemen uygulamaya dönüştürüp değiştirmek, geniş ile dar yol arasında, yani acılar yolu ile mana yolu arasında mana yolunu seçebilmek ve etkin olmayan, daha çok dışsal ve söze dayalı bir inanç edinimi yerine etkin, tam içsel ve söze dayanmayan bir inanç

edinimine sahip olmak bizi tam anlamı ile ilerleyen bir mana talebesi haline getirmiş olacaktır. Bu gerçekten de evin kaya üzerine inşası-Mt.7:24 anlamına gelmektedir.

D- SÜREKLİLİK

Temel Kavramlar ve bu kavramlar üzerinde esası temel alan uygulamalar hiç kuşkusuz kişiyi Yol'da Yol'u edinmeye taşıyacak olan en önemli etkenlerdir. Fakat unutulmaması gereken şey “yol” sözcüğünün taşıdığı anlam aslında süreklilikle bir bütündür. Yani bütün bu manaya talebelik esasları, adımları, anlık ya da belli bir süre için olmadığı gibi yaşam öncesini yaşamla yaşam sonrasına bağlayan ve kişinin yaşamını kapsayan adımlardır. Yol ancak bu süreklilik olgusu içinde gerçek ve yaşamla bağlantılı ve bizi sonsuzluk bilinci ile buluşturabilecek olandır. Bu bağlamda ilerlemede sonsuzluk bilinci ne denli önemli bir temel olgu ise, sürekliRalıkte de talebelik bilinci o denli önemli bir temel olgudur. Bir anlamda Manaya Talebelik sonsuzluk algısında yaşama talebelik bilincidir. Elbette bu ve benzeri bütün mana çalışma esaslarımız birlikte Mesih bilincini dolayısı ile bizi Mesih seviyesine taşıyan ve o seviyede tutan bilinci sunmaktadır.

I.Talebelik bilinci

Mana talebesi adı üstünde olduğu gibi, iman edinimini, yaşam boyu bir talebelikle her gün idrak edip içselliğinde yaşayandır. Bu zaten içselliğin kaçınılmaz gerçekliğidir. Mesih İsa'nın “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, her gün çarmıhını yüklenip beni izlesin”-Lk.9:23 sözleri aslında bu içsel iman edinimi ve yaşam yolunun her günü kapsayan bir sürekliliği gerektirdiğine açıkça işaret etmektedir. Ama burada işin ilk adımı “ardımdan gelmek isteyen” şeklinde ifade bulunmaktadır. O zaman talebe olma her şeyden önce istemekle bağlantılıdır.

1. Talebe olma talep etmedir.

Bunun yine en güzel örnekleri yazılarda bize aktarılmaktadır. Mesela Yuhanna ve Andreas isimli Yol dostları, mana rehberleri Yahya'nın işaretinden sonra Mesih İsa'nın ardından gitmeye başlamışlardır(Yuh.1:35-36). Yalnız burada ilginç bir diyalog vardır; Mesih İsa "Ne arıyorsunuz?" diye sorar, talebeler ise "nerede oturduğunu sormaktadırlar", bunun üzerine verilen cevap ise oldukça anlam dolu bir cevaptır "gelin, görün". Bu küçük diyalog benzeri daha sonra Filipus ile Natanel arasında da geçmekte ve Filipus'un Natanel'e cevabı "gel de gör" şeklinde olmaktadır. Gelmek ve görmek bir talebin devamlılığıdır. yani burada esas talep olan "talep" etmedir. Yani gerçek bir mana talebesi gerçekten "ardı sıra gitme" ve "talep etme" durumunda olduğunda ancak talebeliğe yola çıkandır.

2. Talep ise iki türdür.

Geniş kapı, dar kapı temelinde ya da bir başka tabirle acılar yolu, mana yolu temelinde "talep etme" kendi arasında ikiye ayrılmaktadır: a)Aktif Talep b)Pasif Talep

a)Aktif Talep-Aktif talep daha önce üzerinde durduğumuz gibi teori ve pratiğin birlikte işlediği taleptir. Burada talebe için "ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, her gün çarmihını yüklenip beni izlesin"-Lk.9:23 sözlerindeki teori ve pratik yaşama indirgenmiş olan teori ve pratik olarak karşımıza çıkmaktadır. Mesela buna en güzel örnek Levi'dir yani

Matta. Orada “Ardımdan gel” sözünü duyar duymaz Matta’nın hemen harekete geçtiğini görmek mümkündür. Kısacası aktif talep manaya talebelikte süreklilik esası olarak karşımıza çıkmaktadır. Hiç kuşkusuz mana seviyesi bir bedel seviyesidir. Ve bedel seviyesi için hareketlilik esastır. Aktif Talepte “Hocam, nereye gidersen ardın sıra geleceğim” sözü temeldir-Mt.8:19 ve bu temel söze cevap ise tam anlamı ile bedelin ilanıdır. Bu ilana göre “Tilkilerin ini, kuşların yuvası vardır ama İnsanoğlu’nun başını koyabileceği bir yeri yoktur”-Mt.8:20. Yani aktif talep esaslı taleptir ve getirilerini daha başından kabullenme esası üzerinde hareketlilik halidir.

b)Pasif Talep-Pasif talepte ise her ne kadar bir talep, bir niyet söz konusuysa da bu taleple yani bir anlamda teori ile bu talebi harekete geçirme arasında her zaman bir engelin olma durumu söz konusudur. Yazılarda verilen örnekte de zaten vurgu dünyaya endeksli dar bakış açısidir: o nedenle oradaki talebe olmayı talep eden kişinin ağzından “İzin ver önce babamı gömeyim”-Mt.8:21 tarzında sözler dökülmektedir. Ama Mesih İsa’nın cevabı tamamen manaya yönelik bir cevaptır: “Ardımdan gel, bırak ölüleri, kendi ölülerini kendileri gömsünler”. Bu cümlede “ardımdan gel” sözü ile bir anlamda çağrı yapılan hedef nokta Mesih seviyesi noktasıdır. Ölüler ile kast edilen ise elbette henüz manaya uyanmamış, Mesih seviyeyi edinmemiş cansız seviyeye, yalnızca benlik için almaya endeksli seviyeye işarettir.

O zaman bütün bunlarını ışığında net olarak söylemek gerekirse manaya talebelik esaslarında ilerleme sonrası talebelikte süreklili talebelik bilinci üzerinde yükselmektedir.

3.Sorumluluğun farkında değildir.

Talebelik bilinci her ne kadar talep etme ile bağlantılı ise de “ardından gel” söyleminin getirdiği “kendini inkar et, her gün çarmihını yüklen” ifadesi ile de bir o kadar büyük bir sorumluluğun farkında olmayı beraberinde getirmektedir. Bu sorumlulukta “yol” kendi akışkanlığı içinde mana derinliklerinde kişiyi kendi yönlendirişinde taşımaktadır. “ardından gel...beni izle” ifadeleri arasında hem inkar, hem çarmih yüklenme, hem de ölüleri bırakma gibi- inkar, yüklenme ve bırakma gibi hareketlilik halleri söz konusudur. Yani “yol” sorumlu olunan hareketlilik haline yoldur. Bu nedenle geri dönüşün söz konusu bile olamayacağı bir çöl yolculuğuna çıkma talebelik bilinci için temeldir. Yani “sabanı tutup da geriye bakma Yaratan hükümlerine layık olmama” demektir- Lk.9:62 Oysa Adem seviyesinden hareket eden mana talebesi çağrısı doğrultusunda Nuh seviyesinde zorlu yolculuğuna gemi inşa etmeye gayret etmiş, İbrahim seviyesinde rahat alanı dışına çıkabilmiş, İshak'ta bu yolculuğa baş koyabilmiş, Yakup'ta ise İsrail olarak Yaratan'a yürüyen olmaya dönüşebilmiş ve Mesih'le ise Yaratanla form eşitliğinde olabilmeyi gerçekleştirebilmiştir. Kısacası bu hep ileriye, hem talebelik bilincinde bir süreklilik halinin göstergesidir.

4.Sürekli izleme demektir.

Sürekli izleme için bir çekim gücü esastır. Bu çekim gücünde aynı zamanda tam bir dikkat toplayabilme de söz konusudur. Hele bu manada ise o zaman kalp gözünün açılması dediğimiz bir gerçeklikte adeta yürek Yaratan'a doğru Mesih'yelkenlisinde ve saran Işık yani Ruh pusulasında yelken açar. Bu durum bir anlamda yukarıdan verilenin aşağıdan uyandırmayı sağlamış olmasıdır. Talebeler "ardımdan gelin" çağrısında hemen "gel ve gör" şeklinde bir teori ve pratik birlikteliğini gerçekleştirebilmişlerdir. Çağrı dönüşüm ve değişimde hareketliliğedir. Tövbe ve göklerin egemenliğinde benlik farkındalığı ile bu hareketlilik sürekli izlemeyi de beraberinde getirmiştir. Sürekli izlemede; a.Benlik farkındalığı, b.Nuh düzeyi-gemi inşa c.İbrahim düzeyi-harekete geçme d.İshak düzeyi-baş koyma e.Yakup düzeyi-dönüşüp değişme f.Sina düzeyi-benlik üstüne çıkma g.Mesih düzeyi-mana talebeliği gibi düzeylerin kesintisiz, sürekli yaşama indirgenmesi vardır. Bu sürekli izleme talebelik bilincinin sürekliliği demektir.

5.Yeni bir düzeye terk hali.

Talebelik sürekli talep halinde arzunun büyütülmesi ve alma halinin sürekli verme ile dengelenme halidir. Dolayısı ile böyle bir hal kişiyi halden hale dönüştürüp değiştirecektir. Yalnız ruhsal yolculuk içinde halden hale dönüşüp değişmek ancak bir halin terki ve yeni bir seviyenin halinin edinimi ile bağlantılıdır. Levi örneğinde gördüğümüz gibi tam terk yepyeni bir seviyenin kapılarını açacak ve kişiyi sonsuza

endekslemiş olacaktır. Bunu Simun, Yakup ve Yuhanna örneğinde de görmek mümkündür. Çünkü onlar da “tekneleri karaya çekmeden ve her şeyi bırakıp İsa’nın ardından gitmeden”-Lk.5:11 o yüzyıllara ışılan talebe olabilmiş değilerdir.

6.Form eşitliğini edinmedir.

Form eşitliğinde Yaratan’ın sende işlemesine hiç bir katkıda bulunmamak esastır. Bir anlamda saran Işığın içte ışması, için Mesih olması ile gizlideki Öz’le sürekli buluşması gibi tam derin, içsel bir mana çalışmasının işlerliği bu noktada söz konusudur. Ve burada anlık değil tamlık bir teslimiyet söz konusudur. Bu nedenle Yaratanla form eşitliğinde “kurban değil, merhamet isterim”-Mt.9:13 sözü doğrultusunda “yaratanda yaratılmış yaratancık” olma vardır. Kısacası talebelik bilinci “ışığa kanal olma” gerçeğinde Mesihleşerek saran Işığı insanlığa ışılan talebelik bilincidir. Ve bu bilinçte elbette manaya talebelikte ilerlemeyi sürekli hale getirecek önemli bir esastır. Ve talebe Mesihle, Ruhta Yaratanla form eşitliğini edinendir.

7.Yapmak, değil olmaktır.

Bütün bu manaya talebelik esaslarında süreklilik konusu üzerinde yaptığımız mana çalışmalarında aslında ulaşmak istediğimiz nokta “olma” noktasıdır. Yani manaya talebelikte süreklilik aslında talebelik bilincinin olma düzeyine taşınmasında kendini doruk noktaya taşımaktadır. Hamdım, yandım, piştim tarzındaki ifade mana talebesinin olmazsa olmaz yol

basamaklarıdır. Ve yapmanın belli bir süre sonra olmaya gelmesinde süreklilik artık devrede demektir. Şimdi bütün bunları toplayacak olursak o zaman süreklilik için talebe bilincini edinme şu halleri içte edinebilme ile pekişen bir olma halidir;

- 1.Yaratana doğru olan çağırışı net duyabilme
- 2.Dönüşüm ve değişimi güne indirgeyebilme
- 3.Üst akla tutunarak üst aklın edinimlerini edinme
- 4.Her türlü kaosta ıslahı yaşayabilme
- 5.Korkuda korkusuzluğa gelebilme
- 6.Manevi seviyeleri fark edip etkileyebilme
- 7.Manada hasta düzeyinde hekim düzeyine ulaşabilme

II.İşıma Bilinci

Talebelik bilinci olmaksızın Işıma bilincinin oluşması söz konusu değildir. “Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin”-Mt.10:8 ilkesi doğrultusunda önce kabı ışıkla doldurmak için arzu üretmek ve bu arzu ile kabı gerçekten ışıkla doldurmak esastır. Kabın ışıkla dolması yine aynı şekilde bir boşaltma sisteminin edinilmesi ile etkin ve ürün veren bir hale dönüşüp değişecektir. Yani mana benlik için alma arzusunun devreden çıkarıldığı ve yerine vermek için alma arzusunun devreye girdiği karşılıksızlık ilkesinde bir edinimdir. Manayı bu tertip üzere karşılıksızlık ilkesinde edinen yine aynı ilkede manayı yaşamına indirgeyip doğallığında sunabildiğinde ışık bilinci artık yerini almış olmaktadır. Bu aynı zamanda “kanal olma” sözcüğü ile ifade bulan bir teori pratik işlevidir. Yani bir anlamda talebelik bilinci teoriye simgedir ve ışık

bilinci ise pratiğe simgedir. İki bir arada o zaman manaya talebelik esaslarında sürekliliği sağlamış olmaktadır. Burada Ruh'un yönlendirilmesinde çöle sevk edilen Mesih İsa'nın Mesihî düzey için gerekli denemeleri aşması sonrasında Işıma bilinci için bize çizdiği bir yol haritası vardır. Mesihî düzeyi ilan ettiği ana kadar talebelik bilincini pekiştiren Mesih İsa, denemesinin hemen sonrasında Işıma bilincini yaşamında uygulamaya başlamıştır. Işıma bilinci aslında Matta 9:35-37 de oldukça net olarak bize sunulmaktadır. Buna göre;

A. Her yerde manayı talep edenlere karşılıksız aldığını karşılıksız verme (mana çalışma grubu)

B. Manayı talep edenlere "göksel egemenlik müjdesini" duyurma (metin üzerinde çalışma)

C. Elden geldiğince kaosu ıslah (mana rehberliği sorumluluğunu yerine getirme)

1. Mana Çalışma Grubu

A. Her yerde manayı talep edenlere karşılıksız aldığını karşılıksız verme (mana çalışma grubu)

Işıma bilincine göre karşılıksız alınanın karşılıksız verilebilmesi için mana çalışma grubu yani manayı talep edenlerin bir araya geldiği bir mana halkasında mana konularının öğretilmesi burada oldukça net olarak vurgulanmaktadır. Burada gidilen her yerde bir havra bulunması ve orada öğretilmesindeki temel ilke budur. Çünkü kadim yazıların ve Mesih İsa'nın da çok net olarak yaptığı ve öğrettiği gerçek, esaslı mana çalışmaları ancak aşağıdaki üç koşulun uygulanmasında yapılabilen çalışmalardır;

1. Mana konuları sorulduğu zaman
2. Karşılıksızlık ilkesinde yani maddi ve manevi bir beklenti olmaksızın
3. Soru soranların illa dönüşüp değişmesini beklemeden

2. Mana Çalışma Metni

B. Manayı talep edenlere “göksel egemenlik müjdesini” duyurma (metin üzerinde çalışma)

Talebelikle Işıma bilincinin aslında teori ve pratik gibi iç içe olduğunu söylemiştik. Burada talebenin ışıma evresinde süreklilik başlığı altında talebe bilinci ve ışıma bilinci ile iç içe gittiği oldukça açıktır. Yani Mana Talebesi süreklilik evresinde hem talebeliğini sürdüren hem de mana anlamında sürekli ışıyandır. Bu hiç bitmek bilmez bir döngüdür. Bu bağlamda Mesihî örnekleme de olduğu gibi katıldığı her mana halkasında da ışıma bilincinin farkındalığında ışıdığı ana konu göksel egemenlik müjdesinden başka bir şey değildir. Bu müjdede dönüşüm yani benlik için almaya dur deme anlamında tövbe ve değişim yani karşılıksızlık ilkesinde vermeye kanal olma anlamında göklerin egemenliğini yaşamda açabilmedir. Bu bağlamda öğretisi Mesih İsa'nın bütün her yüzyılda, her insana, her tür inanç üzerinde yer alabilecek olan ezoterik, yaşama anahtar öğretilerine temeldir. Bu bir anlamda mantık üstüne çık yani dönüş ve üst akla tutun yani değişim tarzındaki iki ana temeli duyurmak ve bu temel üzerine insanı esas yaratılış gayesine çağırma dır.

3.Mana Rehberi

C.Elden geldiğine kaosu ıslah (mana rehberliği sorumluluğunu yerine getirme)

Mesih İsa bize tek bir başlatıcı ilk nedenin yani erilliğin ve bu başlatıcı nedenin işlevinin yani dişillığın olduğundan bahsetmektedir. Mana talebeleri içinde sadece tek bir manevi manada esas besleyen, geliştiren bir çobanın, önderin yani kendisinin olduğunu söylemektedir. Fakat bununla birlikte bu mana rehberliğini ve hizmet rehberliğini de yine manevi içsel kurtarış ve önderliğinde de samimi bütün talebeleri ile paylaşmaktadır. Mesihi seviyenin ışıması olan yaşam örneklemelerinde de insanın Suretsize Suret olma gayesindeki var oluş esasına işaretle kaosu ıslah eden bir mana rehberliğine de oldukça net bir biçimde işaret etmektedir. Mana rehberi her tür kaosu ıslah eden derken burada illa her şeyi literal almanın genel resme bakınca bir anlamı yoktur. İçsellik anlamında insanlara teşvik sunan, insanları yaşama bağlayan, insanları bütünle buluşturan bir mana rehberliği esastır. Talebelikten ışıma bilincine geçtiğimizde Mesihi seviyede Mesihle bütünleşme ve talebeden rehber, rehberden talebeye dönüşüp değışen Yaratan'a yürüyen bir yaşam söz konusudur.

